

Web: <http://www.KibristaSosyalistGercek.net> E-mail: info@KibristaSosyalistGercek.net

Kıbrıs'ta

Aylık Siyasi Gazete

**YAŞASIN ANTI-EMPERYALİST
BİRLEŞİK-GERÇEK-HÜKÜMETİ!
ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΝΩΜΕΝΟ
ΑΝΤΙ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ
ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ!**

SOSYALİST GERÇEK

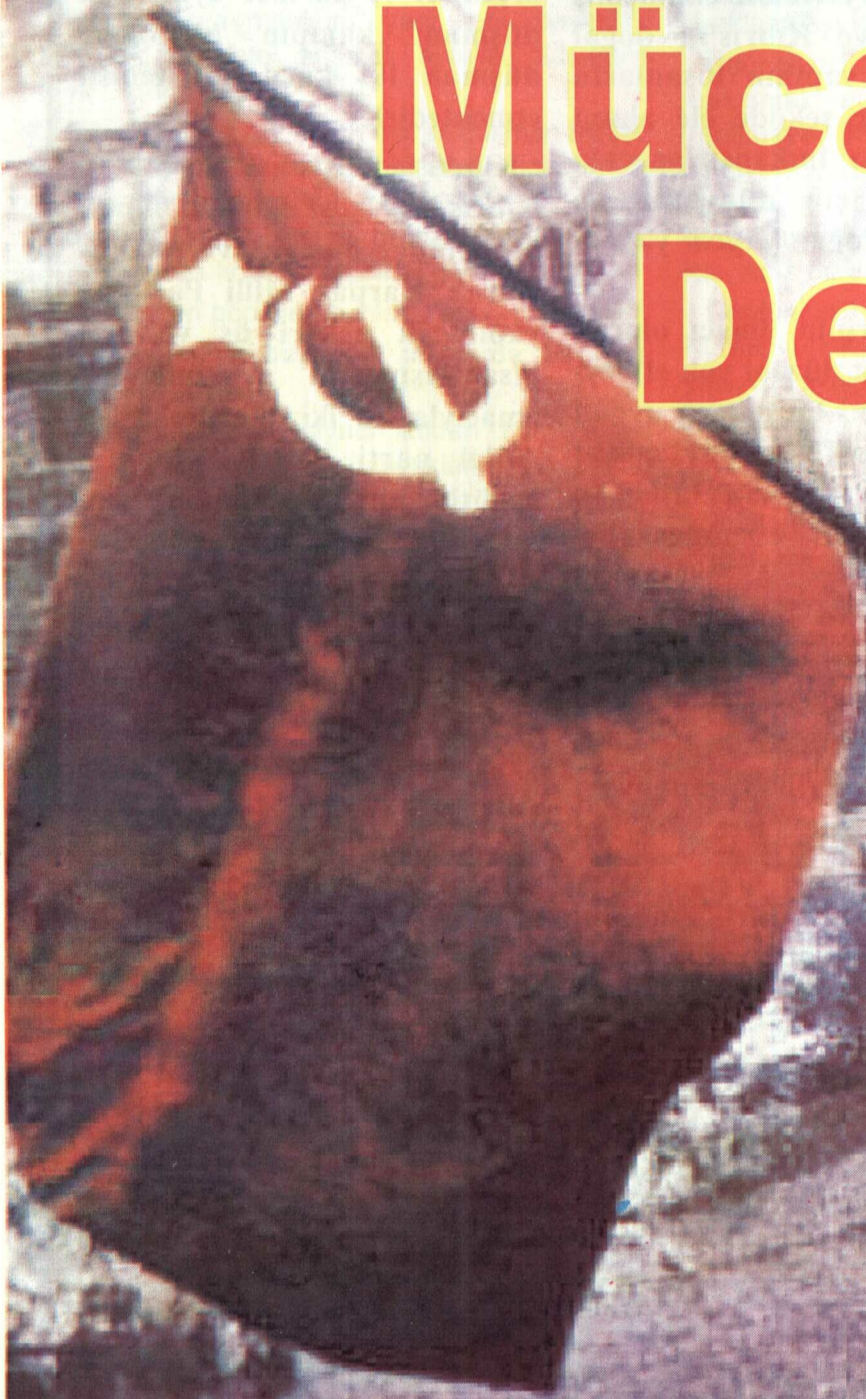
Eylül 2007, Yıl 11, Sayı:250 Fiyatı:1.50 YTL (KDV dahil) İngiltere: 1 Sterlin

**1 Eylül Faşizmin Sovyetlere Karşı Başlattığı
Büyük Saldırının Tarihidir!**

**1 Eylül Stalin Önderliğinde Faşizme Karşı Başlatılan
Büyük Yurtsever Savaşın Tarihidir!**

**Faşizme ve Onu Doğuran Emperyalizme Karşı
Mücadele Devam Ediyor!**

Barış İçin Mücadeleyle Devam!

+ CM K

+

+

Bu Sayı Neler Var...**Makaleler**

İşçi Sınıfının Mücadele ve Örgüt Şekilleri.....	3
Kitlelerin Mücadele ve Örgüt Şekilleri ve Partinin Taktikleri.....	11

Köşe Yazıları

Kavgamız.....	4
İşçiden Mektup.....	5
Yakın Takip.....	7
Sosyalist Gözlem.....	7

Bilim Dünyası

Bir Muamma Daha Çözüldü.....	12
Teknoloji: Emperyalist Burjuvazinin Elindeki Keskin Kılıç.....	12

Haber-Yorum

E.K.İ.M. Lokalinde Özel Bir Gündemle Tartışma Gecesi Düzenlendi.....	6
DAÜ Emek Platformu Kuruldu.....	6

Kültür-Sanat

Badanacı Şair.....	8
Sanatın Haccı(1).....	9
Zeytinin İntikamı.....	9

Klasiklerden

Raboçaya Gazeta'ya Makaleler.....	14-15
-----------------------------------	-------

Arka Sayfa

KSP 1 Eylül Bildirisi.....	16
----------------------------	----

KSG'den Okuyucuya**Karpaz Burnu'nun Yağmalanmasına Hayır!**

KSG ve KSP olarak Karpaz'a elektrik götürülmesi ile ilgili yayınlanan ortak bildiriye başyazı olarak yayınlıyoruz:

Son günlerde gerek medya gerekse de bazı sivil toplum örgütlerinin kampanyalarından dolayı Karpaz bölgesine elektrik götürülmesine karşı bir hareketlilik vardır. KTÖS bir basın bildiriyle bu elektrikle korumaya alınmış olan bu bölgelerin yerleşime, daha doğrusu çarpık yapılanmaya fırsat yaratmaya çalışıldığına vurgu yaparak karşı çıkmaktadırlar. Çevreciler de aynı şekilde tavır sergilemektedirler.

Ne var ki Kıbrıs'ta olduğu gibi tüm dünyada doğayı aşırı kar hırsıyla mahveden bir sistemde, emperyalist kapitalist sistemde yaşamaktayız.

Bu sistem yerle bir edilmemiş dünyanın ve Kıbrıs'ın doğal yapısı, bu yapının insanların çıkarına bir şekilde ele alınıp kullanılması imkansızlaşacak, aşırı kar için dünyanın ve Kıbrıs'ın doğal yapısı yağma edilecektir.

Faaliyetlerinin amacı olarak bu kapitlaist düzeni yok etmeyi belirlemeyen, bu amaca uygun olarak düzenli ve planlı faaliyet yürütmeyen tüm kuruluşlar ve eylemler emperyalist kapitalizmin yaşamını uzatmakta ve dolayısıyla da dünyanın ve Kıbrıs'ın doğal yapısının hunharca katline katkı koymaktadırlar.

Karpaz'la ilgili kampanyayı yürütenler de işte böylesi örgütlerdir.

Bunlar Avrupa Birliği'nin, bu emperyalist kapitalizmin temel dayanaklarından, temel ayaklarından birinin koruyucusu ve kollayıcısıdır. Dolayısıyla da doğayı tahrip eden, dünyayı yıkıma götüren esas güçlerden biriyle işbirliği

yapmaktadırlar. Bu güçlerden bir diğeri de Amerika-İngiltere şer ittifakıdır, ve malum olduğu üzere mevcut tüm iktidar partileri ve sağ partiler de bunların koruyucusu ve kollayıcısı, bunların işbirlikçisidirler. Yani onlar da doğanın tahribatçısı, dünyayı yıkıma götürmekte olan güçlerle işbirliği yaparlar.

Yanlış isek düzeltsinler.

Bu şartlarda Karpaz Milli Parkı konusunda bir yandan oraya elektrik götürmek ayaklarında o koruma altındaki o alanda hem askeri üs kurmak, hem de yapılaşmaya açmak planları yapmakta olan hükümet ve esas hükümet olarak TC valiliği ve askeriyesi öbür yandan onlara karşı çıktığını iddia eden sivil toplum örgütleri ve partiler aynı doğa düşmanı kampın birbirine düşman iki kardeşini temsil etmektedirler.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek ve Kıbrıs Sosyalist Partisi, bunun bilincinde olarak ve somut olarak Karpaz Milli Parkı'na yapılacak askeri üs ve otel inşaatlaşmasını önlemek amacıyla bu ikiz kardeşlerden AB'ci parti ve sivil toplum örgütlerinin kampanyasını destekleyecektir.

Kahrolsun doğayı ve onun parçası olan insanlığı mahvetmekte olan emperyalist kapitalizm!

Kahrolsun ABD-İngiltere, ve AB!

Kahrolsun Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'taki bu güçler ve bunların işbirlikçisi burjuvalar ve onların kuyrukları!

Karpaz'da üs ve bina inşaatına hayır!

Karpaz Milli Parkı'na elektrik götürmeye hayır!

İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE VE ÖRGÜT ŞEKİLLERİ

(1980'de yazıldı)

i) İşçi Ayaklanmaları - Genel Grev

"Dördüncüsü 15-16 Haziran direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkan işçi ayaklanmalarının kırılık bölgelere çekilmediği takdirde bastırılmaya mahkum (abç) olduğunu gösterdi. PDA kliğinin belirsiz bir gelecekte şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdi." (İbrahim Kaypakkaya (İK), Seçme Yazılar, s.274)

"Burada önemli bir ilke (aç-İK) hatası söz konusudur. Köylüler, sadece kendi kuvvetleri ile (aç-İK) Kızıl Siyasi İktidarı kurabilir ve yaşatabilirler. "Başlıca sanayi şehirlerinin" hepsinde gericiler kesin hakimiyet kursalar ve işçi sınıfı hareketini uzun bir süre tamamıyla bastırsalar dahi, köylüler yine de Kızıl Siyasi İktidarı kurup yaşatabilirler ve bu imkansız bir şey değildir" (age, s.26)

"7- Şehirlerde (büyük şehirlerde) stratejik savunma dönemlerinde kuvvet biriktirmek ve fırsat kollamak esas, ayaklanmalar düzenlemek talidir." (age, s.393)

"Bastırılmaya mahkum" yani sonu başından belli bir harekete girişmek aptallık olacağına göre..." (age, s.341)

"Ülke çapında, bir bütün olarak düşman bizden güçlü olduğu sürece, şehirlerdeki politikamız, esas olarak "kuvvet" toplamak ve fırsat kollamak"tır. Ve zaman zaman ayaklanmalar düzenleyerek köylük bölgelere çekilmektir."

İK yoldaşın görüşleri bunlar. Yani:

- 1- Devrim ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamaz.
- 2- Köylüler kızıl siyasi iktidarı kurabilir ve yaşatabilirler. Yani, köylü ayaklanmaları başarı kazanabilir. Fakat
- 3- İşçi ayaklanmaları kırlara çekilmezse bastırılmaya mahkumdur.
- 4- Bastırılmaya mahkum bir harekete girişmek aptallıktır. Ama
- 5- Şehirlerde zaman zaman ayaklanma düzenleyip kırlara çekilmeliyiz.
- 6- Şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirmek hayaldir. PDA'nın böyle bir hayali vardır.

Önce bu görüşlerin kendi içlerindeki mantık

silisesini tespit edelim.

Birincisi: İşçi ayaklanmalarını, şehirlerdeki (hele hele de büyük şehirlerdeki) ayaklanmaları kırlara çekmek fikri üstünde fazla düşünülmeden ileri sürülmüştür. Şöyle ki, i) "büyük şehirler", işçilerin yerleşme merkezleri esas olarak batıda, ii) tüm "stratejik savunma dönemi" boyunca da karşı devrimci ordu ayak'ta ve bizden güçlü iii) bizim üs alanlarımız, gerilla faaliyeti yürüttüğümüz yörelerde "en geri" kırılık bölgeler, yani doğuda -işin aslında esas olarak Kürt bölgeleri! Bu şartlarda "ayaklanmanın" yani ayaklanmış işçilerin "kırlara çekilmesi" en iyi ihtimalle içi boş bir laf, uygulanamaz bir tespit değil midir! İstanbul'daki ayaklanmacı işçilerin, karşı devrimci ordu ayakta iken, Tunceli'ye çekilmesini bir düşününüz!

İkincisi; bu içerik olarak boş olan "işçi ayaklanmalarının kırlara çekilmesi" fikri, işin aslında, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağı -ve kırlarda başarıya ulaşacağı- fikrinin kaçınılmaz sonucu olarak ileri sürülmüştür. Devrim ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamaz, iyi ama işçi ayaklanmaları, yani şehirlerdeki ayaklanmalar da önlenemez; bu paradokstan "devrimci" kurtuluş yolu... ayaklanmayı kırlara çekmek...

Üçüncüsü; başından sonucu belli bir işe kalkışmak aptallıksa; işçi ayaklanmalarının yenilmeye mahkum olduğu da başından biliniyorsa, işçi ayaklanmaları düzenlemek aptallık olmaz mı? Olur! Ama İK yoldaş düzenlenmesini talep ediyor... Kırlara çekmek için. Ama bu da aptallığı ortadan kaldırmıyor.

Dördüncüsü; PDA (veya daha sonra Halkın Kurtuluşu(HK)) ya "şehirlerde ayaklanmalar" yani, işçi ayaklanmaları üzerinden iktidara gelme "hayali" atfetmek hakikaten sakattır! Yok onların öyle "hayalleri"!!

Şimdi de buradaki fikirlerin, muhtemel sonuçlarına, bizim pek çok kereler vardığımız ve propagandasını ettiğimiz sonuçlara bir bakalım:

Birincisi; eğer işçi ayaklanmaları yenilmeye mahkum ise, bizim partimizin işçiler arasında bunun propagandasını yapması, "ayaklanmayın yenilirsiniz" demesi gerekir!

Bu dendi de. Genel grev aleyhine yapılan propagandanın temel taşı bu oluşturuyordu. HK, PDA, vb.nin "genel grev" çağrıları, işçiler TKP'nin peşinde iken yapılan bu çığırıklık içi boş bir çığırıklıktı. Ama biz bu "genel grev

"çığırıklığına yukarıdaki temelde karşı çıktık! Çünkü adına layık bir "genel grev", yani siyasi genel greve dönüşmesi gereken bir genel grev, gelişmesi içinde "işçi ayaklanmalarına" dönüşmelidir. Ama "işçi ayaklanmaları" yenilmeye mahkum... "işçi ayaklanmaları" üzerinden iktidarı ele geçirmeyi "hayal etmek" trokistlik, ...çünkü yarı sömürge -yarı feodal ülkelerde devrim ilk başta şehirlerde başarı kazanamaz... Sonuç, genel grev üzerinden işçi ayaklanmalarına karşı propaganda idi.

İşte buna rezalet derler:

İkincisi; bu fikirlere sadık kalanlar, kaçınılmaz olan işçi ayaklanmaları patlak verdiğinde, tam da ayaklanma sırasında işçilere "yenileceksiniz, kırlara çekilin" diye propaganda yapmak zorunda kalacak ve bozuncular "şereflerine" ulaşacaklardır. Ayaklanma sırasında bu tür propagandalarla işçilerin karşısına çıkan bir örgüt, o şehirdeki işçiler arasında bir daha tutunamaz!

Üçüncüsü; ayaklanmayı biz başlatırsak ve ayaklanmacı işçilerin tümü değil de ayaklanmayı düzenleyen bizim yoldaşlarımız "kırlara çekilir" ise, bu, ikinciden de büyük bir rezillik olur.

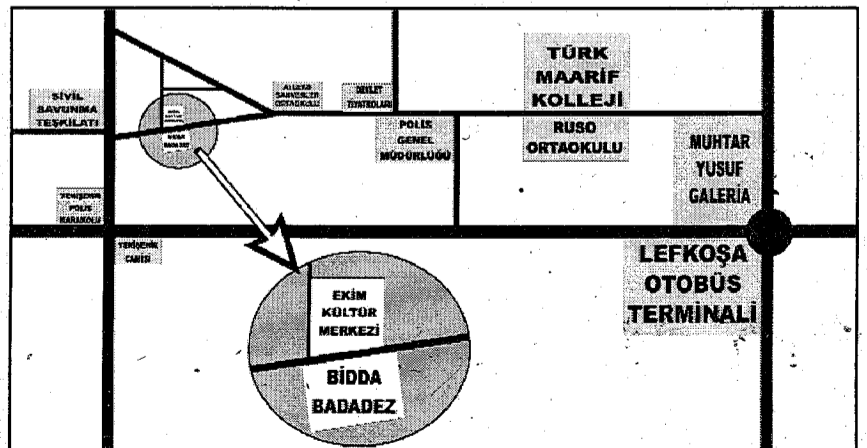
İşçilere genel grevi ve ayaklanmayı yasaklayan; onlara işçilerin nasılsa yenileceğini, ama köylülerin zafer kazanacağını propaganda eden; ayaklanma düzenlerse de, veya ayaklanmalar kendiliğinden patlak verdiğinde bizzat ayaklanma içinde "kırlara çekilme" yani bozunculuk propagandası yapan, yani İK'nın mevcut görüşlerini eylemlerine kılavuz yapmaya kalkışan bir partinin sadece ve sadece lafta bir proletarya partisi olacağı, eylemleriyle proletarya saflarını bozmak, moral olarak yıpratmaktan başka bir şey yapamayacağı sanırım yeterince açıktır!

www.OzgurKibris.net
Özgür Bir Kıbrıs
İçin mücadelenin,
İnternetteki
Adresi Yeni
Kurulumu İle Yine
Sizlerle...

E.K.İ.M Kültür Sanat Üretim Merkezi Sizi Bekliyor!

Uzun bir aradan sonra yeni binası ile faaliyete geçen E.K.İ.M Kültür Sanat Üretim Merkezi tüm ilerici ve demokratları birlikte çalışmaya bekliyor! Emegın Kurtuluşu İçin Mücadele'de kültür-sanat alanında mücadele eden E.K.İ.M, tüm işçi ve emekçilere bu mücadeleye katılma çağrısı yapıyor!

E.K.İ.M Kültür Sanat Üretim Merkezi adresi: Şht. Sıtkı Hasan Sokak No: 5 Kızılbaş Lefkoşa

Kavgamız

Yusuf ALKIM

Reform ve Devrim Mücadeleleri

Genelde toplumun tümünü, özelde işçi sınıfını ilgilendiren sorunlara çözüm üretmek her sosyalistin ve Sosyalist Partinin görevidir.

Bu çözüm üretme sürecinde yürütülen mücadele şekilleri ise büyük önem taşır.

Öncelikle reform ve devrim mücadelelerinin ne olduğuna farkın ne olduğuna bakacak olursak,

Reform mücadelesi, reform kelimesinin anlamından da anlaşılacağı gibi var olanı reforme etmek, yani yeniden düzenlemektir.

Bu mücadele şekli sorunları var olan sistem içerisinde yeniden düzenleyerek ele alma şeklindedir.

Sosyalistler reform mücadelesi verirken sorunun temelini, yani ekonomik sistemden kaynaklı ortaya çıkan sorunların ancak bu sistemi değiştirerek ortadan kaldırılabileceğini dayma akıllarında tutarlar ve bunu mücadeleyi sürdüren kitlelere sürekli olarak kavratmaya çalışırlar.

Yani iyileştirilebilecek sorunlarda mücadele yürütürken kitlelere sorunun temelini kavratmayı asla göz ardı etmezler.

Bunu yapmadıkları oranda reformizme kaymış olurlar.

Reformizm sorunların kaynağını ortaya koymamak ve ekonomik sistemi değiştirme mücadelesini kitlelerin önüne koymayarak onları var olan sistem içerisinde de sorunların çözülebileceği yanlış bilincine taşımalarıdır.

Bugün için içerisinde yaşadığımız ekonomik sistem kapitalizmin tekeli dünya sistemine ulaştığı emperyalist sistemdir.

Tekrar belirtmek olursak; reformistler sorunlara karşı yürütülen mücadelede reform mücadelesini temel mücadele aracı olarak görürler ve çözümü emperyalist dünya sistemi içinde arayıp bu sisteme karşı mücadeleye bağlamazlar,

Sosyalistler ise verdikleri reform mücadelesini sistemin içinde iyileştirme çalışması ile sınırlı tutmayıp sorunu devrim mücadelesine bağlamaya çalışırlar ve reform mücadelelerini kitleleri bilinçlendirme, örgütlü mücadele ile zafer elde edilebileceğini kavratmada mücadeleyi devrim mücadelesine taşımada araç olarak kullanırlar.

Devrim mücadelesinin reform mücadelesinden temel farkı mücadelenin sorunları iyileştirme çalışması olarak değil, sorunları çözmeye yani temelini inerek ortadan kaldırma mücadelesi olarak ele alınması ve ekonomik sistemi değiştirme yani devrim yolu ile sistemi değiştirme şeklinde yürütülmesidir. Bunu bugün içerisinde yaşadığımız sistem bağlamında yani emperyalist dünya sistemi bağlamında ele aldığımızda, devrim mücadelesi emperyalist dünya sistemini ortadan kaldırma ve yerine yeni bir ekonomik sistemi kurma mücadelesidir. Sosyalistler açısından bu sistem insanın insan üzerindeki sömürsünü ortadan kaldıracak olan ve sınıfların yok olmasına olanak yaratacak olan sosyalist ekonomik sistemdir. Sosyalistler mücadelelerini bununla da sınırlı tutmazlar ve sosyalist sistemi bir geçiş dönemi olarak ele alırlar. Çünkü sosyalizmde üretim ilişkilerine bağlı olmasa da kapitalist sistemden sosyalizme miras olarak kalan sınıfların varlığı devam eder ve bir süre daha emek gücüne bağlı olarak insanlar arasındaki yaşam düzeyleri farklılıklar taşır. Tabiki sosyalist sistemde insanın insan tarafından sömürsü ortadan kaldırılmıştır ve her bir insanın en temel

ihtiyaçlarını karşılayabileceği bir sistem yarılmıştır ama henüz mücadele bitmemiştir.

Bu noktada mücadele komünist toplumun kurulmasına yönelmiştir. Yani mücadele emperyalizmin ortadan kaldırılması ile bitmemiştir, sadece şekil değiştirmiştir ve bir o kadar daha zor bir karakter kazanmıştır. Sosyalistler önündeki görev artık iktidarı almak değil, alın iktidarı komünizmin kuruluşu doğrultusunda harekete geçirmektir. Eski devlet yapısı, ordu, eğitim, sağlık vb. Tüm allar yeniden düzenlenmelidir. Üretim bolluk, refah düzeninin kurulabilmesi için yeniden planlanmalı ve her bir ihtiyacı fazlasıyla, doğaya rağmen değil, doğanın yasalarına uygun, doyla barışık olarak yeniden planlanmalıdır. Bu sosyalist sistemin bir üst aşamaya geçmesi yani komünizmin kurulması demektir.

"Peki ya sonra?" diye sorulabilir. Sonrasını şimdiden kestirmek mümkün değildir. Ama insanın daha iyiye ulaşma mücadelesinin durmayacağı kesindir. Ve bugünün acil sorunu komünizmden sonrası değil, kurulu olan ve gericiği tartışma götürmez olan emperyalist sistemin ortadan kaldırılması mücadelesidir.

İşte reform mücadelesi ve reform mücadelelerini devrim mücadelesini yükseltmek için kullanma sorunu bu nedenle bugünün acil sorunudur.

Belli ki biz marksistler açısından reform ve devrim mücadelelerinin teorik açılımı konusunda önemli bir fark yoktur. Sorun bu mücadele şekillerinin pratikte uygulanması konusunda yaşanmaktadır. Sorun reform mücadelesi verirken bir yandan reformculuğa, yani yukarıda da değinildiği gibi emperyalizmden kopuşu ön görmeden mücadele vermeye kaymamak, diğer yandan ise "aman reformculuğa kaymayalım" kaygıları nedeniyle günlük pratikten kopuk, kendi içine kapanmış, kitlelerden kopuk bir noktaya varmamayı becerebilmektir. Açık olan bir nokta varsa o da marksist bir partinin dışı açılabilmesinin, kadrolarını pratik mücadeleye sevk edebilmesinin, kitle mücadelesi verebilmesinin yolu bu sorunu aşmaktan geçmektedir. Elbette hatalar yapılcaktır, ama önemli olan Lenin'in doğru olarak ortaya koyduğu gibi bu hatalardan dersler çıkararak parti kadrolarını ve parti önderlerini bu mücadelelerde eğitebilmektir. Bunu yapmadan kadroların eğitilmesi mümkün değildir. Pratik mücadelede yoğunlaşmadan, pratikte karşılaşılan sorunları aşmanın yollarını yaşayarak öğrenmeden bolşevik bir parti ortaya çıkamaz.

Tüm bunlar yanında kendi özeline yani Kıbrıs özelindeki mücadeleye dönecek olursak, tespit edilmesi gereken bazı eksik noktalar vardır.

Bunlardan ilki bizim kadro anlamındaki yetersizliğimizdir. İkincisi ise pratik mücadele alanındaki tutukluluğumuzdur. Ama bu iki noktadan da önce, bu iki noktadaki eksikliğin üstesinden gelmenin yolu da olan örgütsel eksikliklerdir. Bu örgütsel eksiklik komünist temeldeki örgütlenmedir.

Bu sorunu aşmanın yolu etrafımızdaki ilişkileri komünist temelde örgütlü hale getirmekten geçer. Komünist örgüt bilinci ve çalışma disiplini oluşturulmaktan geçer. Bu yapıldığı oranda kadrolardaki eksiklik tamamlanabilir ve pratik mücadele alanındaki tutukluk aşılabılır.

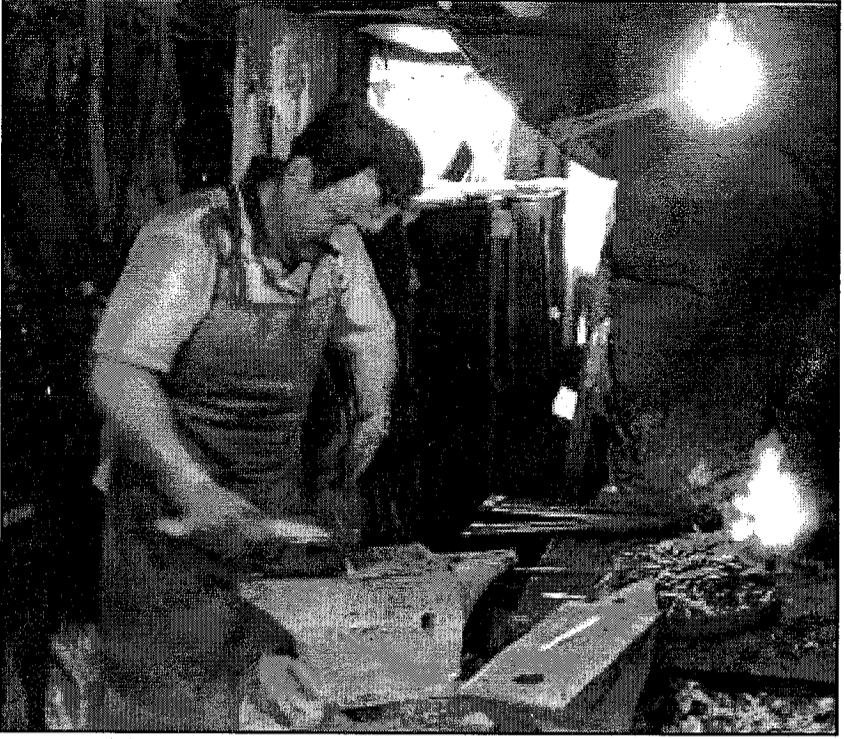
Bugün için ülkedeki toplumsal koşullar bir kitle mücadelesine, hele hele devrimci bir kitle mücadelesine olanak tanımamaktadır. Elbetteki bugünkü koşullar kalıcı değildir. Bu koşulların değişmesinin ve devrimci kitle hareketlerin ortaya çıkmasını sağlayacak olan dinamikler her toplumda olduğu gibi bizim toplumumuzun içinde de mevcuttur. Çünkü kapitalist toplumun temellerinde uzlaşmaz çelişkiler fazlasıyla mevcuttur. Bu çelişkiler herhangi bir toplumsal olayla tetiklenebilir ve kitleleri harekete geçirebilir. Bu bir anda oratya çıkar fakat ortaya çıkmadan önce çeşitli şekillerde kendini hissettirir. Yani nicel birikimler günün sonunda nitel değişimlere dönüşür.

Yani emperyalist ekonomik sistem kitleleri sürekli olarak ezdiği ve çoğu zaman tatmin edememesi nedeniyle sürekli kendi karşıtı üretir. Bizim bugün için yapmamız gereken ise bu karşıtlığı kullanarak emperyalist sisteme karşı bayrak açmaya hazır olan samimi unsurları ortaya çıkarmak ve onları yukarıda değinildiği şekilde komünist temelde örgütlemektir. Bunu yapabilmemizin en etkili araçlarından bir tanesi devrimci anlayışla reform mücadeleleri yürütmek ve yine yukarıda değinildiği gibi bu mücadeleleri devrim mücadelesine bağlamaktır.

Bugün için güncel olarak önümüzde duran bazı örnekler varır. Bu örnekler bizim reform ve devrim mücadelesine bakışımızın anlaşılması bakımından faydalıdır. İlk örnek Karpaz'a elektrik götürülmesi konusunda yaşanan süreçtir. Bizler bu süreçte Karpaz konusundaki mücadeleyi kapitalist dünya ekonomik sisteminden, yani kapitalizmin doğa düşmanı karakteri gereği ortaya çıkan sorunlardan bağımsız olarak ele alan örgütlere bazı eleştirilerde bulunduk ve sorunun temelini ele alan bir bildiri ile tvrimizi ortaya koyduk. Bu bildiri gazetemizin bu sayısında yayınlanmıştır. Yani Karpaz konusunda yaşananlar bizler dışında mücadeleye dahil olmaya çalışan yapıların reformizme teslim olan duruşlarını ortaya koyarken, bizler bu mücadeleyi emperyalizme, devrim mücadelesine bağlamaya çalıştık. Elbette Karpaz konusunda elede edilebilecek bazı kazanımlar olabilir, örneğin oluşan kamuoyu ve toplumsal baskı sonucunda hükümet geri adım atmak durumunda kalabilir ve bu bağlamda, yani emperyalizmin uygulamalarını geçici de olsa duraksatmak için biz bu mücadeleye dahil olabileceğimizi, fakat emperyalizmin bu saldırılarının tamamen ortadan kaldırabilmesini yolunun emperyalizmi ortadan kaldırmak olduğunu bilerek ve bunu kitlelere sürekli olarak anlatarak. Bunu kendi örgütsel özeline bağlayacak olursak kitlelere bu bilinci taşıyabilmenin yolu da yukarıda belirtilen örgütsel olarak önümüzde duran sorunların aşılmasından geçer.

Yani bir yandan komünist temeldeki örgütlenmeyi sağlamak ve bunu yaparken de reform mücadelelerini bu örgütlenmeyi yaratmakta bir araç olarak kullanmak. Yani ya o ya bu değil, her ikisini de ama keni örgütsel görevimizi, komünist örgüt yaratma görevimizi her zaman öncelikli olarak tutarak, bu olmdan reform mücadelelerinin bize yarar getirmeyeceğini bilerek hareket etmek.

İşte bugün için önümüzde duran öncelikli görev budur.

EMEĞİN RESMİ**KİM Kİ YOLDAŞ BUNLAR, HER DİREK ALTINA BİR BEBEK GÖMDÜLER**

Ve kravatlı teröristler; herşey olan halkım bunlara neden geçit verdiler, akıl almaz kanlı teknolojiler

Ne istediyseler elde ettiler, kim ki yoldaş bunlar her direk altına bir bebek gömdüler

Gözümdeki yaşa yaş eklediler, boşa gitti bin yıllık çabalar, barışlar, boşa gitti emekler

Paranın silaha gittiği bir dünya, aman savaş olmasın insanlar ağlamasın derken

Herkes örneğin sömürücü bir ülke Amerika, girdiği yerden hiçbir zaman çıkamayan

Dokunduğu yeri yakıp kavuran, demokrasi getirdim deyip de acıları çoğaltan bir sistemin kalbi

Ölen onca sivilin, masumun günahı boynunda Amerika, kan mevsimin daha dinmedi mi

Doymadın mı Mr. Bush iblisi? Medeniyetinin hepsi uyuşturucu bağımlısı

Gelmiş geçmiş yanlış yönetimlerin parayla kapatmadınız mı ağızını

Japonya bir gecede yıkmadı mı saltanatınızı, çaresizsiniz, aşağılıkça bir atom bombası oldu karşılığı

Vietnam'da iç çamaşırlarınızı bırakıp kaçmadınız mı, benimse baş kaldırır içimdeki devrim çocukları

Özgür ve hür bir şekilde aydınlığa yürüyorlar, açık alınlarında kızıl yıldızları

Ve sen Amerika;

Hep mağlubiyetlerle dolu bir geçmiş ve tarihten bahsederken geleceğinize ezik bir jenerasyon

Hey; çocuk katilleri, boğmadı mı sizi daha Bağdat'ın yanan külleri

Gerçeği anlatmak için başkaldıranlar mı terörist

Nice hükümetler tarafından dürüst insanların ismi lekелendi

Kıbrıs'ta 19 yaşında bir genç kırdı zincirlerini ve ateşe verdi esareti

Yerinde durmuyor yüreğim ve hançer gibi saplansın istiyorum her bir faşiste sözlerim

Hasip Özay MİRİLLO (K.Y)

"Bu, perde arkasında gizlenemeyecek kadar büyük bir gerçek..."

İşçiden Mektup

Derviş BİLGE

KAVGA SÜRÜYOR

Merhaba,

Her zamanki gibi hoşbulduk. İki sayıdır evlilik töreni hazırlıkları nedeni ile yazılarımı aksattım. Bu nedenle özür dilerim. Bu yazımda birebir tanık olduğum birşeyi paylaşmak istiyorum.

Evlilik hazırlıkları ve töreni nedeniyle üç haftalık izne çıkmıştım, ödenekli değil ama.

Tatilin bitişi ile işyerine gittiğimde aramıza yeni dört arkadaşın daha katıldığını gördüm. İlk günler iş sırasında sohbet edemedik fakat daha sonra işçi arkadaşların biri ile sohbetler geliştikçe dostluğumuz da gelişti.

Bu sohbetlerimiz sırasında ben siyasi görüşlerimi aktarıyordum. İşçi arkadaşım da aynı görüşlere sempati duyduğunu, ama bir yere bağlı olmadığını söyledi ve ben de gazetemizden bahsettim. İşçi arkadaşımız gazetemizi okumak istedi ve ertesi gün işyerine gazetemizi götürdüm. Sabah işyerine elimde gazete ile girmiştim ki başka bir usta arkadaş "Günaydın Derviş usda, nedir?" dedi ve ben de gazeteyi uzattım.

Bir göz attıktan sonra bu bende kalsa olur mu dedi, tabii deyip geri arabaya başka bir gazete almaya gittim. Tekrar geri geldiğimde işbaşı yapılmıştı ve işçi arkadaşımı göremedim. Yemek saatinde oturduğumuzda yanına gelerek "Gazeteyi getirdin mi?" dedi. Çantamdan çıkardım ve yine başka bir usta hangi gazete bu dedi ve elimden aldı gazeteyi. "Aaa! Biz de alternatif arıyorduk" deyip oturdu gazeteyi okumaya. O işçi arkadaşım bana bakakaldı.

Neyse diyerek tekrar arabadan bir gazete aldım, işçi ve arkadaşına verdim, yemek sırasında şöyle bir etrafıma bakınca herkesin elinde bir Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek gazetesi ve işçiler okuyor, görmeye değerdi doğrusu!

Daha sonraları gazetelerimizi alan arkadaşlarla öyle güzel sohbetlerimiz oldu ki... İnsanlık üzerine, ekonomik sıkıntılar üzerine, doğa, sosyal yaşam, biz işçilerin yaşam koşulları, sosyalizme olan ihtiyaç gibi konularda işçiler aydınlı, doğruyu yanlış ayırt edebiliyor ve hangi tarafta yer almaları gerektiğini biliyorlardı.

Herkes gazetemizi çok sevmişti. Arkadaşları olduğunu ve onlara da bu gazeteyi ulaştırmamızı söylüyorlardı. İşçi arkadaşlardan biri Tüzük ve Programımızı istedi. Yanımda olduğu için hemen verdim, yarın konuşuruz dedi ve paydosla birlikte ayrıldık.

Ertesi gün yanına gelerek "Derviş usda, tüzüğü ve programı okudum. Gerçekten çok güzel ve doğru şeyler yazıyor, bunların hepsi insanlığı bu esareten kurtaracak olan yol göstericimiz." dedi. Öyle gururlandım ki anlatamam.

Patronun olmadığı saatlerde bütün arkadaşlarla toplanıp sohbetler ediyorduk. İşçi sınıfı mücadelesinden, devrimden, sosyalizmden, günümüz siyasi hareketlerinden, ülkede olup bitenlerden zamanın nasıl geçtiğini farketmiyorduk. İki üç gün boyunca bizim işyeri sanki de "işçi okulu" olmuştu.

Cuma günü geldiğinde patron yine ödeme olmadığını söyledi ve gitti. Bunun üzerine 11 işçi iş bıraktı, çünkü iki haftadır ödeme yapılmıyordu ve bu Cuma ödeme yapılması gerekirken diğer haftaya atılmıştı. Bunun üzerine arkadaşlarla toplandık, ne

yapacağımızı konuşmak için. Her yerden bir ses çıkıyordu. Sonunda patronu arayıp bize hemen ödeme yapmasını söyledik, patron da bize isteyen hemen gitsin haftaya Cuma günü parasını alsın ya da çalışsın dedi. Bunun üzerine yine aynı şey oldu ve işçiler ikiye bölündü. Yarısı hemen işi bırakalım dedi, diğer yarısı da haftaya kadar çalışalım, paramızı alalım ve ne yapacağımızı da bu arada daha iyi düşünelim dedi. Bir işçi de eğer vermezse paramızı, gider sendikaya söyleriz onlar halleder dedi. Farkında değil ki sendika zaten işçilerin ve işçilerin birliği olmadan o sendika bir işe yaramaz.

Onlar dediği de zaten işçiler! Sadece başı sıkıştığında değil, devamlı sendika ile sıkı bir bağ kurulmalı ki bu durumlar yaşanmasın. Sendikanın o işyerinde bir kolu olsaydı patron böyle keyfi davranabilir miydi? Asla yapamazdı!

Ki zaten işçiler birlik değil ve tek bir karar çıkaramıyor. Herkes birşeyler söylüyor. Neticede işçilerin yarısı işi bırakma, yarısı da devam etme kararı aldı. Bizim işçi arkadaşlarla konuşurken, şimdi belli değil ama ola ki yollarımız ayrılır ve başka yerde çalışmaya başlarız ve görüşemeyiz, ben size gazeteyi nasıl ulaştırıyım dedim.

Arkadaşlardan biri yoldaşların yolu hiç ayrılır mı, biz aynı yoldaysak herşey gibi bunun da çaresi bulunur dedi ve 4-5 kişi oturup bu konuyu konuşmaya başladık, Mağusa bölgesinde uzun zamandır yapamadığımız dağıtım işini...

Nasıl bir ağ kuracağız ki herkes gazetesini alsın ve dağıtsın? Arkadaşlardan öneriler geliyor ve ben şunu yapabilirim, şu kişiye şu şekilde ulaştırabilirim gibi bir ağ sistemi geliştirdik. Gazetenin yeni sayısı çıktığında hemen işbaşı yapılacak ve çevredeki ilgili kişilere gazetemiz ulaştırılacak, okutulacak. Bu ağı hemen kurduk ve görevlileri belirledik. Bu görevin üstesinden gelineceğine ve düzenli bir şekilde yapılacağına inanıyorum. Çünkü uzun zamandır kaybolmuş da aniden oyunağını bulan küçük çocuğun gözlerindeki ışık, bizim işçi yoldaşların gözlerinde de vardı.

Bütün bunları neden yazıyorum? Çünkü bunlar yaptığımız diğer şeyler gibi örgütlü bir çalışmanın eseri. Ne bir kişinin, ne de grubun. Tamamı ile örgütlü çalışmanın. İşçi yoldaşlardan biri ile sohbetimiz sırasında şöyle demiştik: "Örgütlü olmayan komünist tektir ve kısa bir süre sonra bugün düşman olduğu saflara katılır, dikkatli ol!" demiştik.

Gazetemizin sayfalarında bu tür çalışmaların sürekli ve düzenli biçimde yayınlanması gerekiyor. Madem ki elimizde bir yayın organımız var ve bu yayın organının temel çizgisinde ise işçi sınıfı bulunuyor, o halde bu gazete sayfaları işçilerin haberleriyle dolup taşmalı. Bu bir görevdir aynı zamanda. Her yoldaşın yapacağı ve önümüzde duran, yol almamız gereken o kadar çok şey var ki, bunları işçiler olmadan başarmamız imkansız.

Tarih sınıflar savaşı ise ve bu çağda burjuvaziye karşı işçi sınıfı savaşı veriyorsa, biz de safımızı işçi sınıfından yana koymuşsak, savaşmak için yayın organımızı işçi sınıfı saflarına sokup okunması ve dağıtılması işini örgütlemeliyiz.

Burjuvaziye karşı savaş, ancak sınıfın içine girerek, sınıfla birlikte verilebilir.

E.K.İ.M. Lokalinde Özel Bir Gündemle Tartışma Gecesi Düzenlendi

22 Ağustos 2007 tarihinde E.K.İ.M lokalinde, E.K.İ.M Kültür Sanat Üretim Merkezi'nin düzenlediği bir sohbet-tartışma toplantısı yapıldı.

Sohbet toplantısının konusu, "Devrim ve Reform İlişkisi" idi. Devrim ve reform bağıntısını konu alan tartışma toplantısında, son dönemde ülkemizde su yüzüne çıkan Karpaz'a elektrik gitmesi konusu gibi meseleler de ele alındı.

Sohbet toplantısına yaklaşık 30 civarında insanın katılması, hem toplantının seyrinde ileri bir gidiş, hem de daha fazla bilgi alış-verişine olumlu yönde bir etki yarattı.

Toplantının ana gündemi olan "Devrim ve Reform İlişkisi" ile ilgili öncelikle görüşlerini belirten katılımcılar, devrim ve reform ilişkisinin-bağının genel olarak ne ve nasıl olması gerektiğiyle ilgili tartışılar. Bu tartışmadan çıkan genel ve kabul gören sonuç, kapitalist sistemin yıkılması mücadelesi devam ederken, bu mücadelenin bir parçası-bir aracı olarak reform mücadelelerinin kullanılması gerektiği, fakat bu reform mücadeleleriyle ilgili taleplerin kapitalist sistemin yıkılmasıyla ancak mümkün olabilecek mücadeleler-talepler olmaması gerektiği, özellikle işçi sınıfı ve emekçilerin burjuvaziden koparmak için başlattıkları-başlatacakları ekonomik, demokratik, siyasi, vs. mücadeleler

olması yoluyla devrim meselesine önemli bir araç olması gerektiği idi.

Toplantıda çıkarılan sonuçlar arasında; devrimcilerin reform ile devrim arasındaki ince çizgiyi iyi bulmaları gerektiği, aksi taktirde reformizme doğru bir kayış olmasının mecbur olduğu ve bir "devrimci"nin görevinin var olan sistemi yamalamak, "yaşanması hale getirmeye" çalışmak değil, o ekonomik sistemi kökten değiştirmek olduğu da daha iyi kavranıldı ve ortaya çıktı.

Sıkı tartışmalara sebep olan bir diğer konu da, Karpaz'a götürülecek elektrik konusuydu.

Çıkan sonuçlar arasında özet olarak, elektriğin güzel ve yaşamın her yerinde gerekli olan birşey olduğu fakat elektrik, emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda kullanılırsa -ki onların kontrolündedir- çevrenin katliamına yol açtığı, çünkü emperyalistlerin tek derdinin yapabilecekleri azami kar olduğu da ortaya çıkarıldı. Konuyla ilgili ortaya çıkan görüşler arasında kapitalizmin azami kar hirsından kaynaklı olarak ortaya çıkan gelişiminin yarattığı insanlık düşmanı durumların farkında olunması gerektiği, kapitalist sistemin makyajını yapma, onu "iyileştirme" ya da benzeri işlerin komünistlerin, devrimcilerin işi olmaması

gerektiği de vardı. Bu görüşlere, doğanın mahvedilmesinin, her sene insanların açlıklardan, savaşlardan ve benzeri sebeplerden ölümlerinin de sebebinin bu barbarlık sisteminin ta kendisi olduğu eklendi. Karpaz ya da benzeri başka bir meselede reform mücadelesinin elbette yürütülebileceği ve yürütülmesi gerektiği, fakat bu temel bilincin kaybedilmeden bunun yapılması gerektiği de vurgulanan görüşler arasındaydı.

Bir diğer sonuç ise, aslında bu elektrik işinin arkasında yine her zaman olduğu gibi büyük oyunlar döndüğü, Kıbrıs'ın Amerika ve Avrupa Birliği'nin çıkar savaşlarının olduğu bir yer olduğu oldu. Ve bu iki emperyalist kutbun çıkar dalaşları arasında kendisine sosyalist, devrimci, komünist, ilerici diyenlerin yer almaması gerektiği, yani şu veya bu emperyalist ve onun çıkarları arasında tercih yapılmaması gerektiği de eklenen görüşler arasındaydı.

Genel olarak toplantı, katılımcı her birey için verimli geçti ve böyle sohbet toplantılarının tekrarının genişletilerek ve geliştirilerek yapılmasının arzu edildiği belirtildi.

Etkinlik, yaklaşık 3 buçuk saatlik bir tartışmanın ardından sonlandırıldı.

DAÜ Emek Platformu Kuruldu

Doğu Akdeniz Üniversitesi'nde örgütlü bulunan üç sendika düzenledikleri basın toplantısı ile DAÜ Emek Platformu'nu oluşturduklarını ve üniversitede çalışan tüm emekçilerin haklarının korunması ve ilerletilmesi mücadelesinin tek bir çatı altında

yürüteceklerini duyurdular. Konuyla ilgili olarak açıklama yapan Kıbrıs Sosyalist Partisi de DAÜ'de örgütlü bulunan üç sendikanın attıkları bu olumlu adımı destekleyerek bir bildiri yayınladı. KSP'nin yayınladığı bildiri aynen yayınlıyoruz.

DAÜ Emek Platformu'nu destekliyoruz!

DAÜ'de örgütlü bulunan emek sendikalarının emek platformu oluşturmasını coşkuyla selamlıyoruz.

DAÜ emekçilerinin bu platformla sermaye iktidarlarına ve sermayeci DAÜ yönetimlerine karşı mücadeleyi daha da yükselteceğine inanıyoruz.

Aynı şekilde bu birleşmenin, eğitim alanında ve tüm diğer alanlarda dağınık

bulunan sendikalara örnek olmasını umut ediyor, aynı iş alanında emek veren tüm kesimlerin haklarının tek bir çatı altında örgütlenmiş bir sendika ile daha fazla korunup geliştirilebileceğini düşünerek, çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Kıbrıs Sosyalist Partisi
Merkez Komitesi

Vergisini Ödeyen Vatandaşın Maliye Bakanlığına Cevabı:

**Vergimizi Ödüyüyoruz,
Yine de 950 YTL
Asgari Ücretle
Çalışmaya Mahkum
Ediliyoruz!**

Vergisini Ödeyen Vatandaşın Maliye Bakanlığına Cevabı:

**Vergimizi Ödüyüyoruz,
İşçi Sınıfının Verdiği
Vergilerden Elde Edilen
Kaynaklarla Sermaye Sınıfı
Daha da Güçlendiriliyor!**

Yakın Takip

akif_aksakal@yahoo.com Akif AKSAKAL

Korkma yolcular korkacak

Havayolu şirketleri arttıkça, rekabet de artıyor.

Hatırlarsanız, bir dönem uçak bileti fiyatları otobüs fiyatından daha aşağıdaydı.

O günlerden itibaren uçaklarda teknik arızalar da başgöstermeye başladı.

Her gün arızalanan, alana geri dönen, pistten çıkan uçak haberleri evlere taşındı.

Bu amansız rekabet ve kâr hırsı, en sonunda yüzlerce insanın canına mal olacak.

Geçtiğimiz ay, dünyanın belki de en tuhaf hava korsanlarına şahit olduk.

Oyun hamuruyla uçak kaçırın korsanlar, eylemlerinin Amerika'ya karşı olduğunu iddia ettiler.

Afganistan ya da Suriye'ye gitmek istediklerini söylediler.

Amerika'ya karşı olup da Afganistan veya Suriye'ye gitmek için uçak kaçırmaya gerek yoktu.

Binerdin Afganistan uçağına, giderdin.

Yolcular kapıları açıp uçağı tahliye ettiler.

Sonra da korsanlar teslim oldular.

Çok acayip bir uçak kaçırma eylemi oldu.

Ama ondan da acayip olan birileri vardı...

Canların emanet edildiği pilotlar...

Pilotlar, uçağı Antalya'ya indirdikten hemen sonra, kokpit camlarından halatları sallayıp, komando eri gibi uçağı terkediverdiler.

Kaç yıllık havacılık tarihi böyle bir olay görmedi.

Binlerce yıllık denizcilik tarihinde bile, hala daha "kaptan gemiyi en son terkeder" kuralı geçerlidir.

Pilotlukta da böyledir.

Bundan amaçlanan nedir?

Gemi ya da uçak ve de içindekiler, kaptana emanettir.

Kaptan sorumluluk duygusuyla hareket eder ve herhangi bir aksi durumda, önce yolcuları, ardından mürettebatı en sonunda da kendisini tahliye eder.

Öyle de olmalıdır.

Peki pek güzide kurum Atlas Jet'te ne oldu?

Dandik bir pilotluk kursundan mezun olduklarını düşündüğüm iki toy aslancık pilot, "Amman abi bunlar tekin adam değil, hadi güzel abim ufak ufak kiralım" diyerekten yolcularla korsanları başbaşa bıraktılar.

İmam yellenirse, cemaat daha fenasını yapar.

Yapsınlar, hakkıdır.

Bizim pilotlar anında arazi olmuşlar, belki de şubede kahvelerini yudumlarken yolcular 60 derece sıcakta uçağın içinde mi bekleyeceklerdi?

Her hallerinden uçak kaçırma gibi işlerin adamı olmadıkları belli olan korsanların gözü önünde yolcular da uçağı boşaltverdiler.

Peki kaptanlara ne oldu?

Vallahi görünen o ki, birşey olmadı.

Uçağı terkedip paçayı kurtardıklarıyla kaldılar.

Meslek ahlakı, doğru ya da yanlış bir meslek teamülü gibi kavramların esamesi kalmadı.

Bundan sonrası için korkun.

Çünkü gözü kârdan başka birşey görmeyen havayolu şirketleri, bundan daha da tuhaf pilotlar almaya başlayacaklar.

- Sayın yolcularımız, Ercan'dan havalanıp meçhule gitmekte olan uçağımıza hoşgeldiniz. Yolculuğumuz ilelebet sürecektir, ya da en kısa zamanda bitecektir. Şu anda alarm sisteminin verdiği bilgiye göre motora kuş girmiştir. Uçak tehlikededir. Yürü Şükrü yürü. Aldın mı paraşütü? Hah, tamam! Eööö, muhterem yolcular, bizimle seyahat ettiğiniz için teşekkür eder, başarılı bir düşünüş gerçekleştirmenizi dileriz. Hadi allaha emanet. Biz paraşütle atıyoruz. Şükrü yürüsene be abicim! Hopla! Korkma yolcular korkacak!

Bunlar mı olsun şimdi yani?

Sosyalist Gözlem

Özdemir GÖÇER

Sorun Karpaz'a Elektrik Götürülmesini Önlemek Değil, Karpaz'ın Kolonileştirilmesinin İleri Götürülmesini Önlemektir

1960 anlaşmalarıyla Kıbrıs'ta elde ettiği imtiyazları gerekçe göstererek 1974 yılında adanın kuzeyini işgal eden Türkiye Cumhuriyeti, 1976 yılından itibaren adaya yasadışı nüfus taşıyarak ve bu nüfusa, başkalarına ait tapulu arazileri sahte tapularla dağıtarak adanın kuzeyini kolonileştirmeye başlamıştır.

Türkiye'nin bu sömürgeci politikası daha 1950'li yıllarda ABD ve İngiltere tarafından adanıza reva görülen emperyalist ve insanlık düşmanı politikanın bir parçasıdır.

Bu politika çerçevesinde 1974 yılında gerçekleştirilen Yunan askeri darbesi ve Türk işgali sayesinde adanın güneyinde ve kuzeyinde etnik temizlik ve soykırım gerçekleştirilmiştir. Kıbrıs'ın güneyi Türkler'den, kuzeyi de Rumlar'dan neredeyse tamamen arındırılmıştır.

Bu acımasız planın bir devamı olarak kuzeyi TC tarafından adım adım sömürgeleştirilmektedir. Kıbrıs Türk ulusal topluluğu bu plana uygun olarak kuzey Kıbrıs'ta azınlığa düşürülmüştür. Türkiye sermayesi kuzey Kıbrıs'ta ekonominin tüm sektörlerini eline geçirmiştir.

2004 yılında Annan Planı için yapılan referandumun da adanın bölünmüşlüğüne resmi hale getirmek, Türkiye'nin adadaki varlığını işgalci konumdan meşru bir konuma yükseltmek amacı ile, İngiliz-ABD planlarının bir parçası olduğunu ne yazık ki Kıbrıs halkı görmedi. Emperyalizmin işbirlikçisi politikaları sayesinde referandumdan İngiliz-ABD planını bozacak bir sonuç alınmadı.

Referandum sonrasında Kıbrıs'ta "barıştan yana" ve meşru bir görünüm elde ettiği düşüncesiyle Türkiye, adanın bölünmüşlüğüne kalıcılaştırma ve adayı kolonize etme çalışmalarını artırdı. Bu çerçevede kuzeyden zorla göç ettirilmiş Rumların mallarını Avrupalı ve Yahudi emlakçılara satarak bu topraklar üzerinde gelişigüzel bir inşaat furçası başladı.

Şimdi de Karpaz'a elektrik götürme kılıfı altında bugüne dek en az sömürgeleştirilmiş olan Karpaz bölgemizin de sömürgeleştirilmesinin tamamlanmasını hedeflemektedir.

1976 yılında Karpaz bölgesine yerleştirilen mazlum Kürt ulusunun bir parçası olan yoksul Kürt köylüleri bu amaca alet edilmeye çalışılmaktadır.

Kıbrıs Sosyalist Partisi, uygarlığın temeli olan elektriğin her yurttaşa ulaştırılması elzem olan bir hizmet olduğunu kabul eder. Ancak bu hizmetin ulaştırılması, ülkenin doğal güzelliğinin gelişigüzel inşaatlarla, plansız yapılaşmayla mahvedilmesi anlamına gelmez.

Plansız yapılaşma ile ülkemizin doğal ve tarihi çevresinin yok edilmesi ne yazık ki Kıbrıs'ımızın tümü için geçerli bir sorundur.

Gözü aşırı karlardan başka birşey görmeyen emperyalist sermaye, plansız-programsız gelişmenin temel nedenidir. Emperyalizm kar uğruna tüm dünyada doğal ve tarihi çevreyi, hatta bunun ötesinde doğanın dengesini bozmaktadır. Günümüzde bilim adamlarının sık sık öne çıkardıkları küresel ısınma sorunu, emperyalizmin para hırsı uğruna girişmiş olduğu plansız yapılaşma ve plansız üretimin bir sonucudur.

Karpaz bölgesi doğal ve tarihi çevre açısından

ülkemizin ve dünyanın en az tahrip edilmiş bölgelerinden biridir.

Emperyalizm, politik hedefi olan kuzey Kıbrıs'ın sömürgeleştirilmesi uğruna gözünü bu ender bulunan güzellikteki bölgemize dikmiştir.

Kıbrıs Sosyalist Partisi Karpaz'a elektrik götürülmesine karşı değildir. Dipkarpaz köyünde zaten elektrik vardır. Dipkarpaz'dan Apostolos Andreas burnuna kadar olan yaklaşık 25 km uzunluğundak bölgede bulunan birkaç ekoturizm amaçlı tesise elektrik verilmesi de önemli bir sorun olmaz. Ancak Partimiz, Karpaz'a elektrik götürülmesi konusunda çeşitli örgütlerin, halk kitlelerinin ve çevreci hareketlerin endişelerini paylaşmaktadır.

Ülkemizdeki işgal rejiminin bölge için ulusal park ve yapılaşmayı önleyici yasalar çıkaracağı sözlerine herkes gibi Partimiz de güvenmemekte, itibar etmemektedir.

Kuzey Kıbrıs'taki işgal rejimi bugüne kadar ülkenin doğal ve tarihi yapısını korumak amacıyla hiçbir planlama yapmamıştır. Bundan sonra da yapmayacaktır.

Karpaz bölgesinin kolonizasyonunu ileri götürmek amacıyla bölgeye daha yoğun bir nüfus aktarılması, bölgeye üniversite konumlandırılması bu bölgenin kalkınmasını sağlamayacaktır. Bölge böylesi kalabalık bir yerleşimin yükünü çekemez. Su kaynakları böyle bir nüfusun barındırılması için kesinlikle yeterli değildir. Şu anda Karpaz'a elektrik öncelikli sorunumuz da değildir.

Bugün elektrik Karpaz'dan önce Girne için öncelikli sorundur. Bu bölgemizde yürütülen emperyalist yağma politikası sayesinde yer alan yapılaşma ve oluşan nüfusa yeterli elektrik tedarik edilememektedir.

Hal böyle iken işgal rejiminin Karpaz'a elektrik konusunu gündeme alması endişelerimize haklılık kazandırmaktadır. Bu arada halk arasında Karpaz'a askeri üsler kurulacağı ve ABD ordusunun bölgede bazı tesisler kurması için kolaylıklar sağlanacağı da söylenmektedir.

Kıbrıs Sosyalist Partisi tüm Kıbrıs halkını, Karpaz'ın sömürgeleştirilmesinin ileri götürülmesine karşı çıkmaya ve buna karşı direnmeye çağırır.

Kıbrıs Sosyalist Partisi, kendileri Türk sermayesinin sömürge politikalarının kurbanları olarak, evlerinden yerlerinden göç etmek zorunda bırakılıp Kıbrıs'a yerleşen Kürt köylülerini, emperyalizmin adanıza bölme planlarına karşı çıkmaya, TC'nin kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirme politikalarına alet olmamaya, kuzey Kıbrıs'taki emekçi halkı böl ve yönet politikalarını boşa çıkarmak için Kıbrıs'ın Türk ve Rum halkının yanında mücadele etmeye davet eder.

Kıbrıs Sosyalist Partisi, Karpaz'da Türk ordusunun, İngiliz ve ABD ordularının, her ne şekilde olursa olsun konumlandırılmasına karşıdır.

Kıbrıs Sosyalist Partisi, tüm Kıbrıs halkını, kuzeyden ve güneyden, Karpaz'ın ve Kıbrıs'ın sömürgeleştirilmesine karşı ortak bir cephe, Kıbrıs halkının Anti-Emperyalist Birleşik Cephe'sinde mücadele etmeye çağırır.

Ülkemizi ve dünyamızı yok oluştan kurtarmanın tek yolu kapitalist yağma ve talan düzenini ortadan kaldırmak ve yerine doğayla barışık, insanca bir düzeni, sosyalizmi kurmaktır.

Henüz geç değil!

Yaşanması bir dünya ve insanca bir düzen için mücadeleye!

İŞÇİ ÇOCUKLARINA

Çocuklar, bu ilan sizin içindir. Babanızın, annenizin, ablanızın, abinizin yaşam kavgasını ele alıp yansıtacak, onların bir günlük ekmek mücadelelerini ifade eden yazı veya şiirlerinizi bu sayfalarda yayınlamak için dört gözle bekliyoruz.

**AESOP'tan Masallar
BORAZAN**

...Ordunun borazanı düşman tarafından esir alınır. Ve şöyle der:

'İyice karar vermeden ve sebepsiz beni öldürmeyin yoldaşlar. Ben sizden kimseyi öldürmedim. Ve üzerimde bu borudan (chalkos) başka hiçbir şey taşıyorum.'

Fakat biri cevap verir:

'Ölmek için daha ne sebep gerekir? Sen kendin savaşa katılmadın ama, diğer herkesi doğuşa çağırdın.'

YANNİS RİTSOS

(3x111 ΤΡΙΣΤΙΧΑ adlı kitabından.
ΚΕΔΡΟΣ yayınları.1987)
Aslından çeviri A. Adamoğlu-

A' 76.

Δuo μικρα κοριτσια στην αυλη,
κρακα, κρουκου, παιζουν ταβλι.
Δεν ακους, παππου;

Avluda iki küçük kız çocuğu,
traka, truku, tavla oynuyorlar.
Duymuyor musun dede?

A' 59.

Το πιο μεγαλο μυστικο του
ηταν αυτο που περισσοτερο απ' ολα
ηθελε να πει.

Onun en büyük sırrı
herşeyden daha fazla
söylemek istediğiydi.

B' 101.

Του λειπει η φιλη του. Και κλαιει.
Του λειπει ο φιλος του. Και κλαιει.
'Αμαν, Χριστε μου. Δεν το κοβο το τσιγαρο.

Arkadaşlarımı kaybetti. Ve ağlar.
Arkadaşımı kaybetti. Ve ağlar.
Aman İsam. Sigarayı kesmem.

Γ' 95.

Δικο του τιποτα δεν κρατησε. Το πιο δικο του
ηταν εκεινο που εδινε. Και τουτο παντα
ηταν το πιο πολυ.

Kendine hiçbirşey saklamadı. En fazla kendinin olan
başkalarına verdiğiydi. Ve bu daima
en çok olandı.

BADANACI ŞAİR

-Pembe şairlere-

Soyut şiirini

soyut resim çizen salaklar gibi yazardı.

Yazdıktan sonra geri geri çekilir

bir de bakardı

uzaktan.

Göz kamaştıran zeytinin gümüşünü,
harnıbın kahverengi büyüsunü,
çivit maviliğın içinde kaybolmuş gökyüzünü
arardı parmakları
masasındaki
boyalardan.

Aramasına arardı da
bilmediği için özgür gümüşü
görmediği için engin maviyi
tanımadığı için bal delisi kahverengiyi
bulamazdı.
Bulamadığı için de şair olamadı bir türlü.

Tribünleri karşılıklı kırmızı-beyaz bağırdılar.
Kırmızı serçeler çizdi yumurtalarının içinde uçan
embriyo.
beyaz sıçanların kovaladıkları kırmızı kediler yazdı
kolsuz gömlekle dünyasında.
Milli bayramların normal günlerden çok olduğu deli laboratuvarında,
bu iki rengi karıştırıp pembeyi keşfetti sevdasından.
Pembe Karpaz'da pembe yabancı karanfiller koklayan
özgür pembe eşekleri yazdı.
Pembe Karpaz'daki pembe elektrik direklerinin altında
pembe yerleşiklerin pembe darılarını yedikten sonra
pembe zehirle öldürülmüş pembe eşeklerini değil.

İşgal renkleriyle çizmesinden esir kelimeleri,
ayni akortsuz bandonun, ayni can sıkıcı marşı, ayni ciyaklıkla, ayni esir yollardan,
ayni asık suratlarla, ayni körolası saatlerde, ayni ekşimiş protokolün önünden,
ayni heykelin korkunçluğundan, ayni serçenin dünden razı kaçışından,
ayni zizzironun monoton nutku gibi
kimse birşey anlamadı yazdıklarından.
Kimseye bişey öğretemedi
birşey veremedi
kendine bile.

Ne bir şair olabildi
ne bir düşünür, ne bir yol gösterici halkına.
O, bir badanacı şair oldu
kerhanelerin, kiraathanelerin, otellerin, pavyonların, kumarhanelerin,
kabarelerin, meyhanelerin, özel kulüplerin, bankaların, havuzlu villaların
ve
çarpık düzenin piç çocuğu devletinin
eğri büğrü, yarım yamalak, damı çökük, mertekleri düşük
kerpiç duvarlarını badanalayan.

Sanatı ve aşkı
pembe karınca tutmasın diye.

SANATIN HACCI (1)

Hun Adamoğlu

Birkaç hafta önce İtalya'daki bir hacca katılma teklifi aldım. Bana verilen temel bilgiler, bu gezinin, dualar, törenler ve kutsal şehirleri ziyaretleri kapsayan dini aktivitelerden oluşacaktı. Kabul ettim. Çünkü bununla, asırlarca birçok ressamı etkileyen sanat eserlerini görecektim. Ayrıca dünya nüfusunun 1/6'sını oluşturan 1,114,966,000 insanı etkisi altında tutan Katolik Kilisesi'ni şahsi bağlamda analiz etme şansını da doğuracaktı.

Ciampiano havaalanına iner inmez toplu taşıma aracı ile hızla otelime yerleştim. Diğer grup üyeleri ile ayaküstü yapılan kısa tanışma merasiminde kulağıma, bir gün önce grup üyesi olan bir Filipinli kadının kayboluşu çalındı. Otel odasından birkaç parça eşyasını alarak Roma sokaklarında kaybolmuştu. Eksik bir hacı adayı ile Vatikan'a doğru yola çıktık.

Bu canavar kompleksin hol ve odalarındaki insan kalabalığı müthişti. Görünüş hayal ötesindeydi. Hiçbir kitap, hiçbir fotoğraf veya film bu yerin ihtişamlılığını, zengin dekorasyonunu ve varlığını anlatamaz. Bir konu üzerinde durup çalışmak için vaktimiz yoktu. Bakıp geçmekle yetindik. Bizi Sistine Chapel'e sürüklediler.

Papa II Julius 1506'da Sistine Chapel'in tavanını fresk* yaptıрма kararı aldığı anda, tavan mavi boyalı ve yıldızlarla doluydu. Michelangelo* 800 metrekarelik bu dev yüzeyi çizmeye 1508'in Mayıs'ında başlar. Hikayelerini Eski Ahit'ten seçer ve bu işi dört yılda tamamlar. Bu bina aynı zamanda Kardinaller Meclisi'nin (Sacred College of Cardinals) yeni Papa'yı seçmek için oluşturulan özel toplantı (Papal Conclave) için de ev sahipliği yapar.

Bu, benim için yaşam boyu bir rüyaydı. Ayın

kürsüsünün sol tarafındaki küçük bir kapıya yaklaştık. Daha önceden burasının salonun orijinal girişi olmadığını biliyordum. Michelangelo tavanı, çizimlerin, ibadet yerinin en son uçtaki ikiz kapılardan bakılıp anlaşılması şeklinde çizmişti. Arkadaşımın yardımı ile, yere bakarak gürültülü kalabalığın arasından yavaşça salonun dibindeki ikiz kapılara yanaştık. Michelangelo eserlerinin bakılmasına buradan başlanılmasını istemişti. Kapalı gözlerimi başımı kaldırıp açtım. Ne görünüş! Her köşeden görüşüm, amansız bir renk, insan formu ve günlük yaşam anlatıları saldırısına uğradı. Duygularım, kaldırabilecekleri son limite kadar

itildiler. Her köşe sanatla islanmişti. Fakat yerin küçüklüğü beni şaşırttı. Daha da büyük bir salon bekliyordum. Belki de yılların TV programları ve kitaplardaki fotoğrafları aklımla oyun oynamışlardı.

Durum daha da kötüye gidiyordu. Sanatı hazmetmek için zamanımız yoktu. Ve gri Londra'nın sıkıcılığından 5 saat sonra Sistine Chapel'de durmanın şoku üzerimde uyuşukluk yaratmıştı.

Chapel'den ayrıldıktan sonra, St. Peters'e doğru uzun ve hızlı bir yürüyüş başladı. Dünyanın en büyük Katolik Kilisesi (Basilica). Dıştan görünüşü, başka başka

sebeplerle haberlerde gördüğümüz gibiydi. Fakat binanın içi hayal dünyamı da aşırıyordu. Kendimi küçük ve önemsiz hissettim. Burada verilmiş istenen, senden daha büyük bir olgunun varlığıydı. Her büyük kemerin içinde, heykel veya kocaman mozaik sanat eserlerini barındıran başka kemerler bulunuyordu. Bütün bu bina ve içindekilerin, insan eliyle yapıldığını devamlı kendime hatırlatıyordum. Çünkü realite ve gizemcilik çizgisi birbiriyle

bağlanmaya başlıyordu. **Bu, Tanrının hizmetindeki sanattı.** İnsanlar, sanat eserlerini, din felsefesinde yaşam nefesi almak için yaratmışlardı. Takviye edici sanat, kitlelerin inancını kuvvetlendirici sanat. Ve bunun korkunç etkinliğini söylemeliyim.

İstemeyerek otobüsümüze doğru hareket ettik. Ve koltuklarımıza yerleşince daha ilk gün turunda iki hacının daha eksikliğini farkettilik. Bir Mısırlı ve bir Bangladeşli.

Devamı gelecek sayıda.

*Fresk (Fresco): İtalyan köklü 'Taze-yaş' anlamına gelen bu boya tekniği kısaca şöyle.

Katı bir yüzeye yaş plaster sıvanır. Ve daha nemi kurumadan ressam

yüzeyini boyamaya başlar. Sıva kururken boya ile kimyasal tepki

oluşturarak katlaşır. Bu da, resmin sıva içinde devamlılığını sağlar.

* Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni

Heykeltıraş ve ressam.

(Mart 6, 1475 - Şubat 18, 1564)

ZEYTİNİN İNTİHARI

- Sıra
Gavulla, Aspir, Kadın Kasığı, Saracino, Ebedenölmez, BasurOtu,
Gurtunya, Saat, Argasti, Gunduro, Uşkurbatta, Deve Dili, Köpek
Üzümü, Ilgın, Gavcar ve Maraho'da-

O zeytin ağacının altında
yurtseverler dinlenmedi.
Çömelipl gölgesine hiç bir özgürlük savaşçısı
dayamadı silâhını gövdesine.

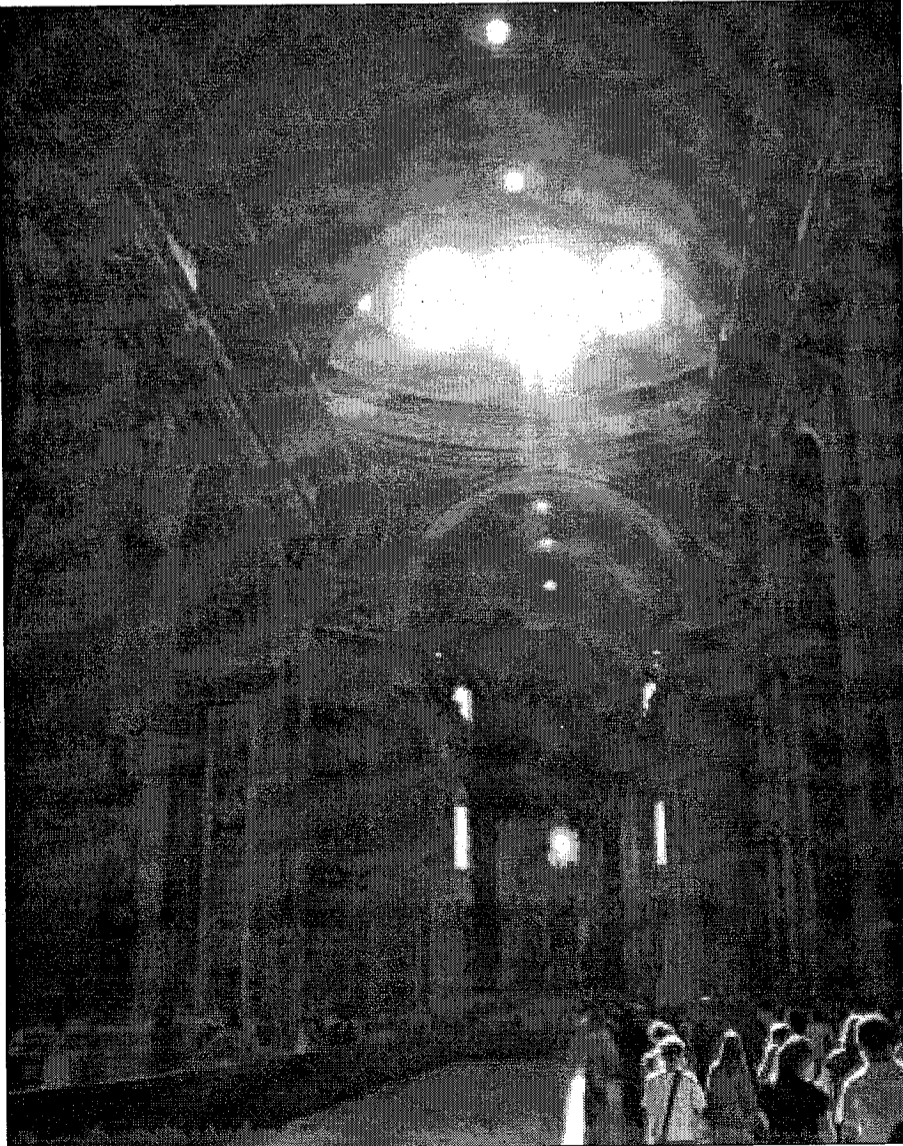
Yalnız çakistes için ulaşmamıştı zeytin.
Yalnız kutsanmak için gümüşlenmemişti yaprakları.
Gururuna dokundu, medoştan sonra kazık çakması tepeciğin orta yerine.
Hele makiden sonra
Emlâkçının suçu yok bunda, talancıların suçu yok.
O, kendi kendini attı JCB nin önüne.

Geri zekâlılar
Sanal bir ortamda ürediler.
Bayrakları, devletleri, bayramları, marşları
hép sanal.

Ve gün gelir
plastik bir zeytin diker sanal sanatçıları
tutsak surlarının
tutsak Sarayönü'ne

O zeytin
bunları görmemek için öldü.
Köklerini gökyüzüne uzatması bu yüzden
başka bir yıldız sistemine gitmek ister gibi alıp başını
emeğin kurtuluşunu, havuzlu villadan daha onurlu tutan
yaratıklar gezegenine.

O zeytin ağacının altında
yurtseverler dinlenmedi.
Çömelipl gölgesine hiç bir özgürlük savaşçısı
dayamadı silâhını gövdesine.

Okuyucu Mektubu

Ogün GELECEK

Memleketimden susuzluk manzaraları

Dereler kuruyor, göller yok oluyor, buzullar eriyor, susuzluk başladı, kıtlık, salgın hastalıklar kapıda, su savaşları hiç de uzak değil vs vs vs... Anlattıkça anlatılır. Anlattıkça insanın morali bozulur, canı sıkılır. Bir yoldaş demişti; 'yoksulun gücü küfür' diye... Din, iman, eşikteki beşikteki dümdüz gidiyorum. Çeşme başlarında yirmi beşinde kırış kırış olmuş suratlarıyla su bekleyen genç kadımlar... Su savaşları varoşlarda çoktan başladı. Bidonlar kafaya kafaya iniyor!

- Get öte Allahın garısı! Gapaman sıramı!
- Öyle mi?! Al sana bidon!
- Vay bana bidon ha?! Aha sana güğüm! Dannk!
- Durun durun çeşme tısladı, su geldi!
- Allaaah. Gurban olduğum rabbimmm!
- Su gelir güldür güldür, gel de yar beni güldür.
- Hadi gız oynayalım!!!

Toplum olarak adım adım deliliğe ilerliyorduk, artık o ince çizgi iyice aşıldı. Birbirinin kafasına ölümüne güğüm atan kadınlar su gelir gelmez hop hop karşılıklı oynamaya başlıyor... Oynayan toplumdun, hele hele sebepsiz, bahanesiz oynayan toplumdun korkun! Orada bıçak kemiği de parçalamış, etin öte yanına geçmiştir artık!

Çaresizlik, cehalet, güçsüzlük adama neler yaptırır... Kafasına çocuk bezi gibi bir sarık bağlamış dallama bir imam avuç içlerini toprağa çevirmiş; "Kusura bakma Allah'ım" diyor. "Biz etik sen etme, yağdır mevlam su" diyor, arkasına topladığı ahalinin tek kelimesini bile anlamadığı Arapça birkaç kelamı da patlatıyor, oluyor sana yağmur duası! Halka verilen şu "bilinç", sanırım "bilinçlerin" en fenası...

Ahali istiyor ki yağmur yağsın... Yağsın canım kardeşim yağsın... Yağmasın demiyoruz da, böyle yağmaz diyoruz. Yağmur bombası patlatacakmış muhterem devlet yetkilileri... Onca atom bombasından, nötron, napalm, misket bombasından sonra ne ozon bıraktınız ne insan geni ne de doğal denge...Vietnam gazilerinin torun çocukları bile hala daha sakat doğuyor. İnsanlığın, doğanın, ekolojik dengenin tepesine yıllar yılı kimyasal, nükleer bomba yağdır, parfümlerle, sanayi atık ve dumanlarıyla, araba gazlarıyla, nükleer santrallerle, orman katliamlarıyla tabiatın, insanın canına oku, ondan sonra çareyi yine bomba patlatmakta bul. Aklınız fikriniz bombaya çalışıyor ulan keratalar! At bombayı "kurtul"!

İstanbul'un her yerinden kocaman kocaman reklam panoları var. Efendim neymiş? Sifonu bir kez çekerseniz yılda eşeğin kuyruğu kadar su tasarrufu olurmuş. Bulaşıklar elde değil makinede yıkanmalıymış ki, yılda anamızın nikahı kadar su depolansınmış. Yazın hiç banyo yapmasak o kadar iyi olurmuş ki, su hiç bitmez hayat bayram olurmuş. Bre! Siz milletin boşaltım ihtiyacıyla uğraşacağımıza her allahın günü denizlere, göllere, derelere aktılan fabrika atıklarını, kanalizasyonları durdurun! Siz, değil bulaşık makinası, evine ikinci bir tencere bile alamayacak durumdaki yoksullara, emekçilere "bulaşık makinasının küresel ısınmaya karşı mücadeledeki önemini belleteceğimize", ölüm makinalarımızı, nükleer bombalarımızı durdurun, her yıl ormanları yakıp yakıp haybeden bitirim mafyalara peşkeş çekilen arazileri koruyun! Siz, kırk derece sıcakta millete banyoyu yasaklayacağımıza, dünya üzerindeki suyun 1/3'üne mal olan, hayatı asalaklık, kumar, uyuşturucu, her türlü kirli iş ve ilişkiden ibaret olan zengin takımın o tuhaf sporuna, golfe engel olun! O tuhaf adamlar, o tuhaf sporu yapacaklar diye, her yıl dünya suyunun 1/3'ü o tuhaf çimlerin sulanmasında ve canlı/diri tutulmasında kullanılıyor. Milletin bulaşığıyla, banyosuyla, sifonuyla kakasıyla didiyeceğimize bunlara engel olun! Ama nerede?! Dünyayı ısıtan siz, soğutmak zorunda olan biz! Yiyip içen siz, çöpünü, artığını toplayan yine biz! Dünyada yaşama adım adım son veren siz, canlı canlı mezara gömülen yine biz! Sizi bi "pataklasak" biz? Ha?

Ankara'da sular kesildi, acep milletvekili lojmanlarında, paşa konutlarında, patron malikanelerinde durum ne? Ankara Belediye Reisi, "Su bitti ananızın evine gidin" diyor. İnsansız şehir, öğrencisiz okul, hastasız hastane, ölüsüz morg, sütsüz dondurma, beyinsiz insan! Olur mu? Dantel bıyıklı reise göre olur. Reisle Ankaralıların arasında şiddetli geçimsizlik var. Ankaralı vatandaş, reisinden

sopayı yiyorsa yanıtı "Ben bu evde artık bir dakika bile duramam. Ben ananın evine gidiyorum" mu olmalı? Boşa gitsin kardeşim. Hiçbir malvarlığı da bırakma bu hayırsız eşe! Söke söke al senin olanı! Anan rahat sen rahat! Musluktan uzun süre gelmeyecek olsa da su sesi, bil ki bu adamlardan ne köy olur, ne kasaba, ne de Büyükşehir Belediyesi!

TEMA Vakfı başkanının çevre katliamcılığıyla ünlü bir şirketin hissedarı olduğu bir memleket ve de dünyada "balinalar ölmesin", "ağaç dikelim, dikemezsek de dikilenlerin başında dikilelim" "ay o kanalizasyon neçün dereye akıyor. Ay bu ne pislik ayol" türünden abidik gubidik çevrecilik anlayışları hiçbir işe yaramaz! Çok mu dışlayıcı bir tespit? Çok mu marjinal bir yorum? Çok mu "devrimci" oldu? Küresel ısınma üzerine bilimadamları dünyanın lafını ettiler. Her gün yeni felaket senaryoları sıralanıyor. İşin kötüsü birkaç yıl önce söylenenler alınımızın orta yerine şak diye yapıştı! Şamar oğlanına döndük. Ama hala aynı nakarat tekrarlanıyor. Ne deniyor efendim?

- Elektrikleri çok yakmayınız. Tasarruflu ampuller kullanalım. Suyu idare edin. Yeşili sevin, baştaç edin! Herkes kapısının önünü süpürse her yer tertemiz olur. N'olur ağaçları kesmeyin, rica ederim ormanlar yanmasın. Vah vah Tuz Gölü de elden gitti, bir zahmet küresel ısınma olmasın. Bilinçli olunsun. Vatandaş tasarruf yapsın. İcap ederse hayatına son versin! Su içmesin mesela, ki su bitmesin. Yıkansın. Plastik çatal bıçak kullansın, bulaşığa su gitmesin.

Bu ne allah aşkına bu ne?! Birbirine güğüm-bidon girişen kadınlar gibi fırtırtmaya mı çalışıyorlar insanı?! Bu ne lafı, bu ne güzaftır, bu ne bestedir, bu nasıl güftedir, bu ne menem bir densizliktir! 26 yaşındayım. 26 yıldır yaktığım elektrik aynı, bi' taraflarıma çarptığım su aynı! Ben neden şimdi tasarruf yapmak zorundayım? Küresel ısınma var diye değil mi? Peki neden 26 sene evvelinden yapmadınız bu uyarıları? 26 da değil, 10 sene öncesine kadar neredeydiniz? İnsanlar normalini kullanıyor, tüketiyor. Millet balkonun ışığında rakı içti diye ısınmadı dünya! Hatice teyze halılarını yıkadı, ev adama döndü diye olmadı bunlar! Ya da Faik abi 58 yıldır aynı tarz banyo (bir sabun+bir kese+iki kova su) yaptı diye kurumadı dünya! Avrupalı zenginlerin bir yılda sadece parfüme verdiği parayla Afrika ülkeleri yirmi yıl bolluk içinde yaşayabiliyor! Ozon delik, Afikalının midesi golf deliğinden daha da delik! Pırt pırt doğaya saldığımız gazlar, kimyasallar yüzünden bu hale geldi dünya! O amansız, dizginlenemez, ilerisini gerisini düşündürmeyen, acımasız kâr hırsınız yüzünden bu hale geldi dünya, Faik abinin tepesinden bocaladığı iki maşrapa sudan değil! Kârsız diye toplu taşımacılığın canına okudunuz, milyonlarca arabayı saldınız yollara. Bakınız Kıbrıs'ta her eve kaç tane araba düşüyor! Eksoz dumanları hem ahaliyi susuz bıraktı, hem de trafik kazalarıyla nice ocaklar söndü! Çifte katliam! Çifte hayvanlık! Yağmur ormanlarını bile didik didik dişlediniz. Yaktığımız, kestiğiniz ormanlar değil, dikeceğiniz kumarhaneler, fabrikalar versin size oksijeni de, azotu da, suyu da, gübreyi de bundan sonra. Tam gübreliksiniz!

Tasarruf edecek birisi varsa, o da sizsiniz, garibanlar değil. Siz hayvanlıktan, insanlık düşmanlığından, katillikten biraz tasarruf edeceksiniz. Kâr hırsınız elverirse tabii... Yahu gezegen neredeyse patlayacak! Göz göre göre devam ederseniz, insanlığa düşman bir sınıf olduğunuz bir kez daha ve de yine insan canına mal olarak, koskoca gezegene mal olarak kanıtlanacak!

Sayın ablam, sen o kadının kafasına gömeceğine güğümü, seni bu hallere sokanlara "vur"! "Tinnn" diye ötsün kafada. Sızım sızım sızlasın o katil kafa. Acısın, acısın, acısın. Güğümle başla, iktidarı alana kadar devam et! Bak, bir suyun vardı, artık o da kalmadı!!! Başka gerekçeye artık ne hacet!

Kanal D'de program yapan Okan Bayülgen diye birisi var. Çıkış ekranı, duyarlılık yapıyor. Küresel ısınmaya karşı, şahane "direnşler" örgütlüyor stüdyosundan. İyi hoş da aybalam, eksik, nâtamam, altı boş! Neymiş efendim? Türkiye Kyoto Protokolü'nü imzalamalıymış. Ne menem bir protokolmüş bu da arkadaş! Dünyada imzalanmayan bir Türkiye kaldı, bir de ABD. Zaten ABD küresel ısınmayı da kabul etmiyor... Yani iki yüze yakın devletten sadece ikisi imzalamamış bu protokolü. Bilmem kaç yıllık protokol! Bir iki ülkenin imzalamasına mı kaldı küresel ısınmanın durması? Diğerleri imzalamış da ne olmuş? Har har ediyor gezegen! Oturduğum yerde terledim şurada iki dakikada. Onlar imzalamış da ne olmuş? ABD'yle Türkiye

Katkılarınızı Bekliyoruz...

Değerli okurlarımız, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesi olarak sizden gelen her türlü görüş, yorum, şiir, karikatür, kısacası her türlü yayınlanabilecek materyale sayfalarımızın açık olduğunu ve özellikle işçi ve emekçilerin sorunları ile ilgili dile getirmek istediklerini bu sayfalarda yayınlatabileceğimizi bilmenizi isteriz.

Bizlere info@KibristaSosyalistGercek.net mail adresinden, 0392 22 70 680 numaralı telefondan veya 0392 22 70 681 numaralı fakstan, ayrıca Şht. Sıtkı Hasan Sok. No:5 Kızıldaş Lefkoşa adresinden ulaşabilirsiniz. Katkılarınızı bekliyoruz.

imzalayacak da ne olacak? Ha? Ne olacak? Doğa düşmanı, bol kârlı yatırıma, üretime son mu verecek bu burjuva bay ve de bayanlar? Diğerleri imzaladı da başımıza kuş mu kondurdu? Demek ki neymiş? "Türkiye Kyoto'yu immmzaala" diye seyirciye eğreti sloganlar attırmakla olmuyormuş. Gizli komünizm düşmanı seni! Reformculuğun pisliği sardı bürüdü her yeri!

DTP'liler Meclis'e girdi. Aha ÖDP de Meclis'te. Vay kuzum vay! Meclis'in "ufku" açıldı. Sola bak çay demle. Dur demleme! Su biter! Melih Gökçek ona da kızar sonra! Gidin ananızın evinde demleyin falan der! Anafobik insan! Neyse, ekolojiye dayanan bir siyaseti varmış DTP'nin. Bre, sen ömrü hayatında işçi sınıfı, sosyalizm vs. diye bir kelam ettin mi? Ettiysen nasıl bir programla, nasıl bir mücadele türüyle ettin? Neyin ekolojisi? Haydi senin öyle bir derdin de yok... Türkiye'nin tek sosyalisti diye yutturulmaya çalışılan Avrupalı solcu Ufuk Uras ne yapacak? Onun sentezi var güzel mi güzel! Ekolojik, eşitlikçi, özgürlükçü, demokratik sosyalizm! Sosyalizm zaten doğa yasalarına ters iş yapmaz, kapitalizm gibi doğanın canına okumaz bu biir! Sosyalizm zaten eşitlikçidir, özgürleştirir ve demokratiktir, komünizmin ilk adımıdır bu da ikiiii! Muhallebiye "sütlü muhallebi" dendiği nerede görülmüş? Ekmeğin hamursuzu olur mu? Senin sosyalizmle derdin nedir arkadaş? Kavram karmaşası yaratmanın alemi var mı? Solculuğun iki fidan dikmek, parti içinde kadın kotasını yükseltmek, hippie tarzı, "aman ne kadar özgürüz, nasıl da musluktan damlayan su damlacıkları gibi yerimizde hop pop hoplayarak eylem yapıyoruz" türü siyaset yapmakla mı sınırlı? Peki "Doğayı Dönüştürme Stalin Planı" nedir? Ah pardon! Bu bıyıklı adam işin içine girince sosyalizmin ne ekolojikliği ne de demokratik-özgürlükçülüğü kalır değil mi? Ne zaman sorunun kökenine ineceksiniz? Ne zaman kapitalizmin temelden, kökten, esaslı, Marksist bir eleştirisini yapıp, kitlelerin küresel ısınma, kuraklık ve susuzluk gibi çok önemli bir sorunu üzerinden insanlara sosyalist bilinç taşıyacaksınız? Aydınlatma faaliyeti yapacaksınız? Yapmayacak mısınız? Melih Gökçek ham yapın sizi!

Canım öyle böyle sıkın değil arkadaş! Yakında ben de güğüm savaşlarına katılacağım bu gidişle. Çevrecisi sinekleri kovalamaktan "yorgun düşüp", şu bataklığa bir okalıptus ağacı dikeyim diyemeyen bezginler gibi... Siyasetçisi herşeyi ters yüz etmiş, yeni kavramlar icat etmekten "eski" işe yarar formülleri propaganda etmekten kaçmaz vaziyette. Sermayedarı golf peşinde, dünya suyunun 1/3'üne bana mısın demiyor, amansız sömürü, katliam, savaş, baskı, zulüm almış başını gidiyor. Vatandaş kene ısırığından ölüyor, kıtlık peşimizden ayrılmıyor, güğüm savaşları ölümüne sürüyor! Canım öyle böyle sıkın değil arkadaş! Güğüm, musluk, vantilatör gördükçe kafamın içinden "tinnn, tinnn" sesler geliyor. Göz göre göre geberiyoruz. Onca yıllık insanlık tarihini barındırılmış, beslemiş, yedirmiş, içirmiş, solutmuş gezegen, taş çatlasın iki yüz yıllık kapitalizme dayanamıyor! İki-üç bin yılda olmayan şey, iki yüz yıla bile varmayan bir zaman zarfında gerçekleşiyor!

Şimdi gel de Sovyetler'i yıkanlardan nefret etme! Şimdi gel de onların solcu takipçilerinden iğrenme! Şimdi gel de önünde sıfatı, takısı, tamlaması, edatı, zamiri olmayan, adam gibi sosyalizm için mücadele etme!

Kırk dereceye varan sıcakta, İstanbul'daki pazarcılar iyice fiturarak müşteri çekmeye çalışıyorlar!

- Gel abi gel. Terliğin iyisi burada!
- Fiyatta denge, hoş geldin yenge!
- Gel abla gel! Kavun değil bal!

Pazarcılardan öğreniyorum. Canım öyle böyle sıkın değil arkadaş! Bağırıyorum gırtlığım yırtılana kadar! Ölmek için. Gel abi, gel abla gel! Sosyalizme gel!

Okuyucu Mektubu

Görkem EYLEM

BİR İŞÇİNİN YAŞADIKLARI

Hafta sonu paramı almak için patronun yanına gittim. Yüz milyon haftalık istedim.

Patron "yoktur" dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Kaynak sıkıntımız var, sana elli milyon vereyim, kalanı daha sonra alırsın." dedi.

Ben ısrarla yüz milyon istedim. Bunun üzerine patron bir aslan gibi kükredi. "Daha fazla konuşursan sana elli yerine yirmi ytl vereceğim" dedi.

Cebimde tek kuruş para yoktu. O hafta sonunu parasız geçirmek istemediğim için kabul etmek zorunda kaldım.

Hafta içinde parayı tamamlamak için yine patronun yanına gittim. "Paramı alabilir miyim?" diye sordum.

Yine aynı cevap: "Para yok!"

"Neden para sıkıntısı var? Yaptığımız işlerden para alamıyoruz. Biraz sabırlı olun. Hafta sonuna kadar ödemeleri yapacağız." diye ekledi patron.

Yine tamam dedim.

Dört gözle hafta sonunu bekledim. Hafta sonu geldiğinde bir haftalık bir gecikmenin sonunda parayı tamamlayabildim!

Küçük bir haftalık için bir hafta beklerken yediğimiz lokmalar boğazımızdan zor geçti.

Gün geldi haftalıklar yetmemeye başladı. Yeniden patronun kapısına dayandım.

"Küçük haftalıklarla geçinemiyorum, lütfen maaşıma zam yapın." dedim.

Yine aynı nakarat: Para yok, para yok!

"Parayı ne zaman bulacaksınız? Ben açlıktan öldükten sonra mezarıma koyup 'işte paran. Maaşına zam yaptık, bundan sonra maaşın iki milyar, güle güle harca' diyeceksiniz herhalde."

Bunu söyledikten sonra patron bir kahkaha attı, "Karamsar olma, mutlaka maaşına zam yapacağız, sadece biraz sabırlı ol" dedi. Ben yine peki dedim.

Daha sonra da aynı istekle kapısını çaldım, yine aynı nakarat.

Sonunda patron ısrarlarım dayanamadı, maaşıma istemeyerek de olsa zam yaptı. Ama yaptığı zam yeterli değildi. Yine geçinemiyordum. Yedi yüz elli milyonla kim geçinebilirdi ki?

Ancak tek sıkıntım bu değildi, diğer sıkıntım patronumun yatırımlarımı yapmamasıydı. Benim en doğal hakkım olan yatırımlarımı yapmadığını öğrendiğim zaman onunla tekrar konuşmaya karar verdim. Bu defa daha sert konuştum:

- Yatırımlarım neden yapılmıyor?

- Unuttuk, kusura bakma yatırımlarını en kısa zamanda yapacağım.

- Umarım yatırırsınız. Yatırmazsanız işi bırakacağım.

- Yerini kimse dolduramaz, sana ihtiyacımız var gitme.

- Gitmemi istemiyorsanız yatırımlarımla ilgilenin.

O da ilgileneceğini, ama biraz beklememi söyledi. Bu konuşmamız son konuşmamız olmadı. Birkaç defa daha konuştuk. Hep aynı cevaplar.

"Hesabımı kesin. Artık bu şirkette çalışmak istemiyorum." dedim.

O yapma etme, gitme falan dedi. Kararlı olduğumu görünce geri adım atmak zorunda kaldı. İşten ayrıldım.

Benim gibi birkaçı hariç diğer işçilerin de yatırımlarını yapmadığını öğrendim. Tabii ki yapmaz, çünkü onun gözünde işçiler para kazandırma aracı. Ona para kazandırsınlar gerisi önemli değil!

Buna benzer olaylar her gün, her saat yaşanıyor. Biz işçiler emeklerimizi satarak çalışmak zorunda kalıyoruz ve patronlar bizim emeğimizle ceplerini dolduruyorlar. Ceplerini doldurmakla da kalmıyorlar, en kutsal hakkımız olan yaşama hakkımızı da elimizden alıyorlar.

Herşeye rağmen çaresiz değiliz, herşeyin değiştiği gibi bu manzara da mutlaka değişecektir. Yeter ki gücümüzün bilincinde olalım.

KİTLELERİN MÜCADELE VE ÖRGÜT ŞEKİLLERİ VE PARTİNİN TAKTİKLERİ

Devrimin objektif şartlarını incelerken, devrimci durumun bir belirtisi olarak kitle eylemlerinde hatırı sayılır bir artışa geçtik; devrimin sübjektif şartlarını incelerken de, devrimin sübjektif şartlarının kitlelerin mevcut otoriteyi yıkacak kadar güçlü kitle eylemleri yürütebilme yeteneği ve bunu mümkün kılan devrimci ruh olduğunu gördük.

Buradan kolayca görülebileceği gibi devrimin sübjektif şartları ve dolayısıyla devrim, devrimci durumun bir ürünüdür ve devrimci durumun devrimin sübjektif şartlarını üretmesi kitlelerin mücadelesi, kitle eylemleri üzerinden, kitle eylemleri aracılığıyla olmaktadır.

Eğer saf, soyut komünizm, kitleler tarafından yürütülen pratik siyasi faaliyet seviyesine yükselecekse, ancak ve ancak kitlelerin malı haline geldiğinde pratik bir güç haline gelen teori, pratik bir güç haline gelecekse, partimiz propaganda gruplarından, kitlelerin pratik siyasi faaliyetini yönetecek bir parti haline gelecekse yani bolca laf yapan devrimci bir grup olarak kalmayacaksa, kitlelerin mücadelelerine doğru bir şekilde yaklaşmayı öğrenmek zorundadır. Ancak ve ancak kendi tecrübeleri sayesinde öğrenebilen kitleleri kendi mücadeleleri üzerinden devrime ve komünizme yöneltmeyi becerebilmelidir.

Burada kitlelerin mücadele ve örgüt şekillerini ve bunlara partinin nasıl yaklaşması gerektiğini, yani bu sorunla ilgili taktiklerini nasıl tespit etmesi gerektiğini inceleyeceğiz.

Bu soruna doğru yaklaşımı mümkün kılan iki temel fikir vardır.

1- Parti, mücadele ve örgüt şekilleri konusundaki görüşlerini kitlelerin mücadelesi, kitlelerin eylemleri üzerinde yükseltmelidir. Kitleler ne taleplerle harekete geçiyor? Bu hareket esnasında ne tür örgütler oluşturuyorlar? Tüm bunların gelişme yönü ne? Tüm bunları nasıl olur da daha ileri şekillere doğru itebiliriz....

"Baştan başlayalım. Bir Marksistin mücadele biçimleri sorununu incelemesi için neler gereklidir? En başta, Marksizm, hareketi herhangi tek ve belirli bir savaş biçimine bağlamamakla sosyalizmin bütün ilkel biçimlerinden ayrılır. En çeşitli mücadele biçimlerini kabul eder. Fakat onları "icat" etmez; hareketin(x) [(x): partinin değil, sınıfların, kitlelerin, bizzat onların kendi hareketi]] kendi içinden, kendiliğinden doğan devrimci sınıf mücadelesi yöntemlerini genelleştirmekle, örgütlemekle, bilinçli kılmakla yetinir. (abç) Bütün soyut formüllerin, bütün doktriner reçetelerin mutlak biçimde düşmanı olan Marksizm, hareketin geliştiği, kitlelerin bilincinin ilerlediği, ekonomik ve siyasi bunalımların şiddetlendiği ölçüde (abç) savunmanın ve saldırının gittikçe daha çeşitli yeni yöntemlerini doğuran kitle mücadelesinin dikkatle ele alınmasını ister. (abç) Bu nedenle Marksizm, mutlak biçimde hiç bir mücadele şeklini reddetmez. Hiç bir zaman belli bir anda var olan ve olanaklı bulunan mücadele biçimleriyle sınırlı kalamaz, toplumsal konjonktürdeki bir değişimin kaçınılmaz olarak yeni, belirli bir dönemin militanları için henüz bilinmeyen mücadele biçimleri ortaya çıkaracağını kabul eder. Bu bakımdan Marksizmin kitlelerin pratiği okulunda öğrenim yaptığı söylenebilir, (abç) "sistem mücid"lerinin çalışma odalarında keşfettikleri mücadele biçimlerini kitlelere önererek onlara ders verme iddiasında değildir (abç) örneğin, Kautsky toplumsal devrim biçimlerini incelerken, gelecek bunalımın bize şimdiden göremeyeceğimiz yeni mücadele biçimlerini

getireceğini biliyoruz diyordu. (Bolşevik Partizan, 11/1, s.27, Lenin'den alıntı)

Not: (Ve okurdan ricam, Lenin'in "Sol kanat komünizmi..." kitabının "Bazı Sonuçlar" bölümünün şu satırlardan sonrasını, bu konuyu akılda tutarak okumasıdır: "Bir bütün olarak tarih ve özel olarak devrimler tarihi, her zaman içerik olarak daha zengin, daha çeşitli, çok şekillidir..."

2- Mücadele ve örgüt biçimleri konusundaki görüşlerimiz - taktiklerimiz- bizzat kitlelerin mücadeleleri üzerinde yükselmeli. İyi ama bu kitle mücadelesi neyin üzerinde

yükseliyor?

Bu kitle mücadelesi, her bir toplumun o anda ulaştığı objektif konumu temelinde, bizzat toplumun ekonomik, siyasi kültürel olarak o anda vardığı somut koşullar üzerinde yükselir, ortaya çıkar: Toplumun bu objektif konumunu bilmeden, bu toplumdaki kitle eylemlerine de bir anlam vermek, onların gelişme yönünü görebilmek açıktır ki imkansızdır.

Toplumun ekonomik, siyasi, kültürel konumunu belirlemek, tüm bu faktörlerin birbirleriyle ilişki içinde ve tarihi olarak ve aynı zamanda o anda somut olarak ele alınmasını gerektirir. Dahası var, ülkenin o andaki ekonomik, siyasi, kültürel konumu sadece ülke içinde bir incelemeyle belirlenmez, bu onu çevreleyen tüm ülkelerin, giderek tüm dünya ülkelerinin ekonomik, siyasi, kültürel konumunu ve birbirleriyle ilişkisini de incelemeyi gerekli kılar!

"İkinci olarak Marksizm, mücadele biçimleri sorunun tarihi yönüyle ele alınmasını gerektirir. Bu sorunu somut ve tarihi şartları hesaba katmaksızın ortaya koymak, diyalektik materyalizmin ABC'sini bilmemektir. Ekonomik evrimin değişik anlarında, politik durumdaki, ulusal kültürdeki, var olma koşullarındaki vb. çeşitli koşullara bağlı olarak, farklı mücadele biçimleri birinci plana geçer, başlıca biçimler halini alır, ayrıca ikinci derecedeki, yardımcı yöntemler de değişir. Hareketin vardığı noktadaki somut koşulları incelemeyi belirli bir mücadele biçimi kabul etmek sorunu ortaya çıktığında, evet veya hayır diye cevap vermeye çalışmak, Marksizmin alanının tamamıyla terketmek demektir." (BP, 11/1, s.28)

"...bir toplumdaki mutlak olarak tüm sınıflar arasındaki ilişkilerin objektif olarak ele alınması ve dolayısıyla bu toplum tarafından ulaşılmış gelişmenin objektif seviyesi ve o toplumla diğerlerinin ilişkisinin ele alınması, yalnızca bu ileri bir sınıfın doğru taktiklerinin temeli olarak hizmet edebilir. Aynı zamanda tüm sınıflar ve tüm ülkeler statik olarak değil, dinamik yani hareketsiz değil, hareket halinde görülür (ki bu hareketin kanunları her bir sınıfın ekonomik var oluş şartlarıyla belirlenir" (Lenin, SE, C.1, s.54, "Karl Marks" başlıklı makale, "Proletaryanın sınıf mücadelesinin taktikleri" bölümü)

"Açıktır ki, kitleler arasında devrimci bir hava ve bu havanın büyümesini sağlayan şartlar olmadan, devrimci taktikler hiç bir zaman için eyleme dönüşmeyecektir. Rusya'da uzun ve acılı tecrübe bize devrimci taktiklerin yalnızca devrimci bir hava üzerinde inşa edilemeyeceği gerçeğini öğretmiştir. Taktikler devrimci hareketlerin tecrübeleri yanında, bir devletteki (ve onu çevreleyen devletlerdeki ve bütün dünyadaki bütün devletlerdeki) bütün sınıf güçlerinin etraflı ve tamamıyla objektif bir değerlendirmesine dayanmalıdır." (Lenin, SE, C.3, s.384, "Sol Komünizm...", "Burjuva parlamentosuna katılmamız mı?" bölümü)

Bir Muamma Daha Çözüldü

Bilinç ve bedenin birbirinden ayrı olduğunu savunan yaratıcıların saklandığı bir olay daha gün ışığına çıkarıldı.

Beden dışı fenomen olayı özellikle ameliyat masasından kalkmaya ya da bayılmaya doğru giden hastalarda ve kaza anında büyük bir travma geçirenlerde rastlanıyor. Ancak bu fenomen bununla sınırlı kalmıyor. Uyuşturucu kullananlar ve felç geçirenler de böyle bir fenomen ile karşılaştıklarını açıkladılar.

Binlerce yıldır insanoğlu beden dışı fenomen olayının aydınlığa kavuşturulması için uğraş verdi. Yaratıcılığa inananlar bunu "beden ve ruhun ayrı ayrı olmasına" dayandırdılar ve özellikle de materyalistlerle girdikleri tartışmalarda bilimin açıklayamadığı bu konuyu gerekçe göstererek tanrının varlığını kanıtlamaya çalıştılar.

Londra ve Lozan'da bilimciler sanal-gerçek oyunlarında kullanılan kameralar ve başa giyilen video ekranı ile sağlıklı insanların beden dışı fenomen olayını yaşamalarını sağladılar. Bilim adamları böyle bir sistem ile beynin algılamalarını değiştirerek kişilerin kendilerini bedenleri dışında hissetmelerini sağladılar.

Konuyla ilgili sonuçların yayınlanmasından sonra açıklama yapan bilimci Henrik Ehrsson, beden dışı fenomen olayının klinik vakalarda bildirildiğini ancak sağlıklı insanların böyle bir fenomeni bu deney yapılarına kadar gözlemediklerini söyledi.

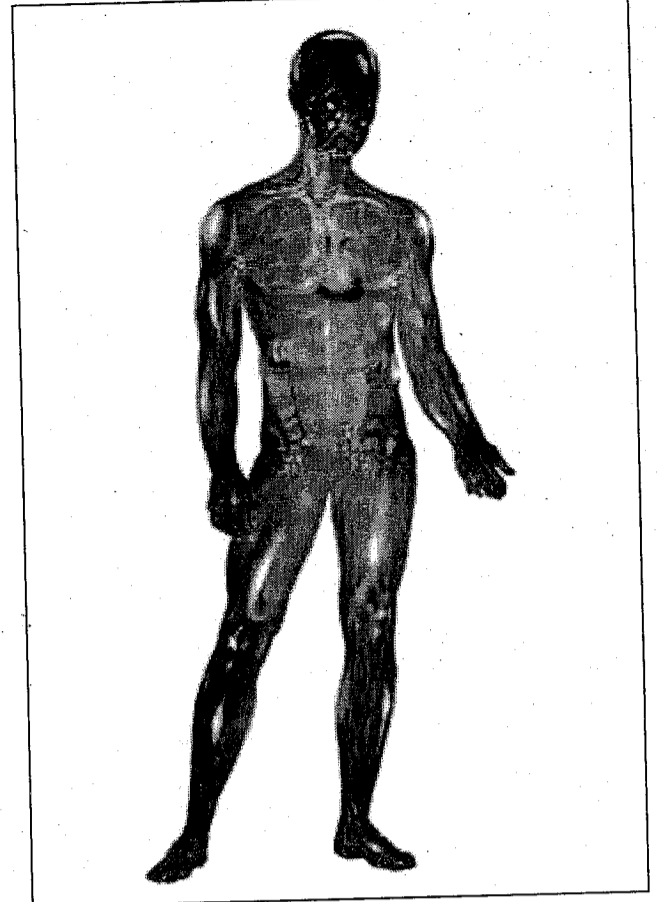
Beden dışı fenomen duygusunun beynin görme duygusunda hatalar yapmasından kaynaklandığı ve gelen bilgiler doğru algılanmadığı için de insana beden ve bilincin

ayrı olduğu hissi yarattığı bildirildi.

Deneylere katılan kişilere kendi vücutlarının arkasından çekilen filmlerin her gözüne değişik açıdan kameralarla verilerek beynin bu bilgileri yanlış algılaması sağlandı. Kişiler kendi bedenlerini bilinçlerinin dışında görmeye başladı. Kameranın önüne yerleştirilen bir plastik aksam yavaşça kameranın aşağısına indirildi ve aynı anda kişinin göğsüne dokunuldu. Kişi plastik aksamın göğsüne dokunduğu hissine kapıldı ve kameraların filmleri gözlerindeki ekranlara yansıtıldığından dolayı da kişi beden dışı fenomeni yaşadığını bildirdi. Lozan Ecole Politeknik'te yapılan deneyde ise deneylere katılan kişilerin beden dışı fenomen yaşadıklarını hissettikten hemen sonra gözleri bağlandı ve 2-3 geri adım atmaları söylendi. Daha sonra bu kişilere geri dönmeleri söylendiğinde kişilerin sanal bedenin olduğu noktaya gittikleri gözlemlendi.

İnsanoğlu binlerce yıl önce açıklayamadığı gözlemlerini ruh ve bedeni birbirinden ayırarak açıklamaya çalıştı. Doğa üstü yaratıcıların varlığını öne sürerek doğada var olan ve açıklanamayan olaylara kestirmeden cevap sağlamaya kalkıştı. Ancak bilimin ilerlemesi ile "tanrıların işi" olarak anlatılan olayların hiç de doğa üstü yaratıcıların işi olmadığı gün geçtikçe ortaya çıkınca, yaratıcılar bilimin henüz daha çözmediği başka konuların arkasına sığınmaya kalkıştılar ve de kalkışıyorlar.

Doğadaki yasaları anlamak ve bu yasalar sayesinde insanlığa daha iyi yaşam sağlamak yerine doğa üstü yaratıcıları göstererek insanların sömürü düzenini ayakta tutan bu sisteme itaat etmeleri sağlanmak isteniyor.

Daha 200 yıl önce burjuvazi feodalizme karşı mücadele ederken materyalizmi kendisine temel alıyordu. Oysa bu burjuvazi şimdi atalarının kullandığı mücadele yöntemini gizlemeye ve feodaller gibi kendi varlıklarını korumak için yaratıcılığı öne çıkarıyor.

ABD'de, Avrupa'da, Asya'da ve Kıbrıs'ta son 20 yılda dinin yaygınlaşması için yapılan girişimler insanlardan sömürünün kaynağını gizlemeye yönelik olmuştur. İnsanoğlunun sorgulama azmini öldürmeye yöneliktir.

Beden dışı fenomen olgusunun bilimciler tarafından kanıtlanması doğaüstü yaratıcıların olmadığını bir kez daha kanıtladı. Şimdi sırada doğada daha henüz anlaşılmayan ve bilim tarafından açıklanmayan diğer olgular vardır.

Teknoloji: Emperyalist Burjuvazinin Elindeki Keskin Kılıç

Emperyalist burjuvazi azami karlarını korumak ve rakip burjuvalara ve işçi sınıfına karşı üstünlüğünü korumak için son dönemde teknoloji alanına büyük yatırımlar yapmaya başladı.

Örneğin, İngiltere'de devreye girecek olan yeni kimlik kartı sistemi sayesinde bireylerin hareketi anında bilgisayar ortamında takip edilebilecek. Ve bu sistemin sadece devreye girmesi 12 milyar sterline mal olacak. İngiliz emperyalizmi işçilerin sosyal haklarını kısırkken, sağlık hizmetlerindeki yatırımlarına kısıtlama getirirken kimlik kartı sistemine 12 milyar sterlini rahatça bulabiliyor!

ABD emperyalizmi de savaşlarda üstünlük sağlamak için mevcut savaş teknolojisi yanında yeni savaş aletlerini Irak ve Afganistan'da deniyor.

Pilotsuz uçakları daha da geliştiren ABD emperyalizmi, saate 500 km hızla uçan ve bir dizi modern teknoloji harikaları ile donatılmış uçakları Irak'ta ve Afganistan'da devreye koyuyor. Bu uçaklar eski devriye uçaklarından farklı olarak hem devriye yapabilecekler hem de anında füze ve bomba saldırısı düzenleyebilecekler. Reaper adı ile anılan ve Irak'ta ve Afganistan'da devreye konulacak bu uçaklar da ABD'nin Nevada eyaletinde kumanda edilecek. ABD pilotları sanal bir ortamdaymış gibi ofiste bilgisayar ve telekom teknolojisi ile bu uçakları yönetecek.

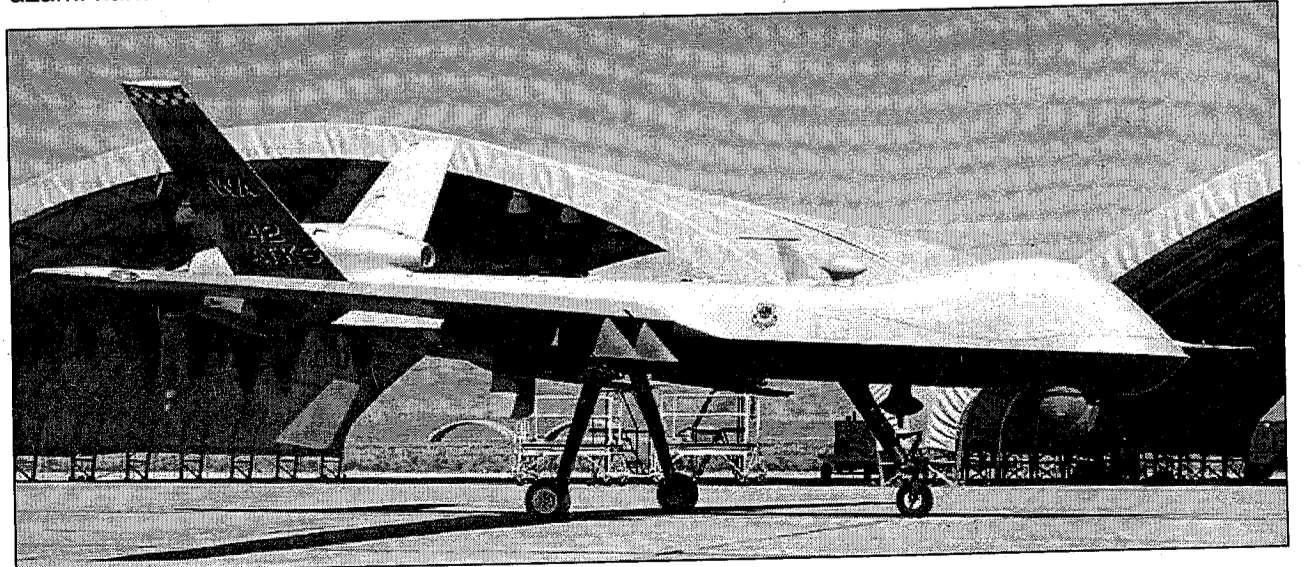
A10 uçaklarının görevini görecek bu uçaklar,

14 füze ve iki yarım-tonluk bomba taşıma kapasitesine sahip olduklarından ABD hava komutanlığının gözde "oyuncakları" durumunda...

Reaper uçağı ve onu kontrol edecek bilgisayar ve üs ağının tanesi 15 milyon dolara mal oluyor. Bu da normal uçakların fiyatlarının daha düşük olduğunu gösteriyor. ABD emperyalizmi böylece bir taşla iki kuş vurmaya hedefliyor. Bir yandan hava saldırısı için çok daha fazla ucuz pilotsuz uçak üretebilecek, öte yandan da bu uçakları uçuracak pilotların kaybını sıfırlayacak. Bu da daha az pilot demek olduğundan burada da azami karlarını artıracak.

Geçtiğimiz yıllarda İngiliz emperyalizmi aldığı kararla asker sayısını azaltmayı ve ABD emperyalizmi ile stratejik ortaklığa girmeyi kararlaştırmıştı. Özellikle de İngiliz ve ABD savaş endüstrisi tekellerinin iç içe geçmiş olması, böyle bir kararın modern teknolojiye sahip silah tekellerinin azami karlarını artıracığı artık çok açıktır.

Modern teknoloji insanlığın yaşamını iyileştirmek yerine bir avuç emperyalist azınlığın dünya halklarını tahakküm altına almak için kullandığı bu pilotsuz uçakların kullanımında sınıyor.

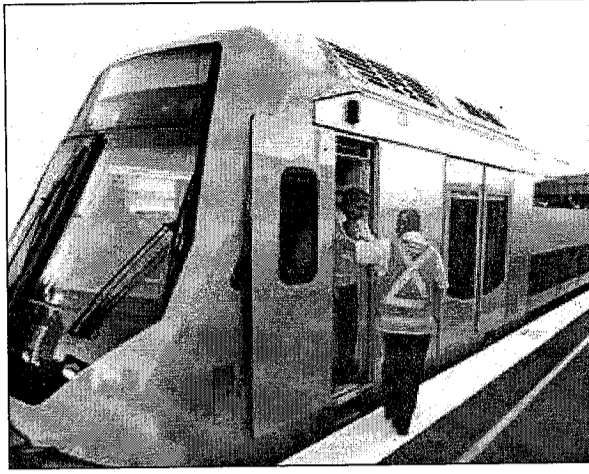

Anti-Demokratik Uygulamalar Sadece Kıbrıs'ta mı?

Almanya'da daha iyi ücret için değişik zamanlarda greve gideceklerini açıklayan tren şoförlerinin grevi Almanya mahkemesi tarafından yasaklandı.

Nüremberg mahkemesi tren şoförlerinin yaz döneminde greve gidemeyeceklerini, çünkü grevin büyük zarara neden olacağı gibi gülünç bir gerekçe ile grevi yasakladı. Oysa işçilerin grev hakkı yıllarca önce Almanya anayasası ile garanti edilmişti.

Ağustos ayı başında 12 bin tren şoförü yüzde 96'lık bir oy oranı ile grev kararı almıştı. Tren şoförleri, ücretlerinin Avrupa'nın diğer ülkelerindeki ile aynı seviyede olması için mücadele yürütüyorlar. Almanya'da iki çocuklu bir tren şoförü ayda 1,800 Euro maaş alırken, Fransa'da aynı işi yapanlar ayda 2,770 Euro maaş alıyorlar. Diğer yandan trenleri işleten Deutsche Bahn firmasının net karları geçtiğimiz yıl üç katı artarak 1.7 milyar Euro'ya ulaştı.

AB ülkelerinin demokratik olduğunu ilan edenler, Almanya'da işçilerin grev hakkını yasaklayan mahkeme kararına bir kez daha baksınlar. Almanya'da hak ve özgürlükler ancak patronlar ve onların şirketleri için geçerli sayılıyor.

İşçilere Gelince Enflasyon Seviyesinde Artış, Yöneticilere Gelince Milyonlar!

İngiltere'de gelenek haline gelen hisse alım-satım yöneticilerine ikramiyeler arttıkça artıyor. The Guardian gazetesinin haberine göre, borsacıların ikramiyeleri bu yıl yüzde 30 artış göstererek 14 milyar sterline ulaştı.

İngiliz Emek Partisi işçilere ücret taleplerinde enflasyon seviyesinde kısıtlama telkininde bulunurken, şirketlerin karları arttıkça artıyor. Bu kar artışları karşısında da şirket yöneticilerinin ikramiyeleri milyonlarca sterlin artış gösteriyor. Bir avuç yöneticinin aldığı ikramiyelerin toplamı BİR MİLYON işçinin yıllık ücretine denk geliyor.

Yöneticilerin ikramiyelerinin artması ile lüks eşyalara ve villalara talebin de arttığı bildirilen haberde, Londra'daki birçok konut fiyatının son yılda yüzde 30 artış gösterdiği de gelen haberler arasında...

Borsa kötü de gitse, iyi de gitse yöneticilerin ikramiyeleri her yıl artıyor. Özellikle de işçilerin emeklilik fonlarını kullanan bu finans ve endüstri şirketleri, işçilerin sırtından çifte kazanç sağlıyorlar.

İngiltere devlet verileri İngiltere'de zenginler ve yoksullar arasındaki uçurumun gün geçtikçe daha da arttığını gösteriyor. Finans firması sahiplerinin bazılarının bu olgudan korktuğu da basına yansıyan haberler arasında... Zenginler ve yoksullar arasındaki uçurumun sonunda isyanlara yol açacağını söyleyen finans oligarklarından Sir Ronald Cohen, ikramiyelere sınırlama getirilmesi tavsiyesinde bulunuyor. Oysa yöneticilerin ikramiyelerine kısıtlama getirilmesini söyleyen bu zat, işçilerin ücretlerinin artırılmasına gelince de "frenleme"yi tavsiye etmekten geri kalmıyor.

Hindistan Petrol İşçileri Ücret Artışı İçin Grev Yaptı

Hindistan'ın özel petrol şirketleri ve devlet petrol işletmelerinde çalışan 45 bin işçi, ücretlerinin iyileştirilmesi için 21 Ağustos'ta grev yaptı. Grev nedeni ile 19 rafineriden 17'sinde üretim durdu.

Greve giden işçilere alt kademedeki yöneticilerin de katılması dikkat çekti. Greve giden işçiler sürekli artan enflasyon karşısında gelirlerinin gerilediğini ve işverenin duyarsız tutumundan dolayı greve gittiklerini açıkladılar.

İşçilerin yoğun katılımı ile gerçekleştirilen grev karşısında gerek devlet gerekse de özel petrol şirketleri geri adım atmak zorunda kaldı. Petrol şirketleri ilk etapta işçilere 3'er bin ABD doları avans ödeme yaptı. Ücret artış oranını da görüşmeler sayesinde tespit edeceklerini açıklayan işverenler, bu oranın ne olacağı

konusunda ipucu vermediler.

"Birlikten kuvvet doğar" sloganını hayata geçiren işçiler aynı zamanda Hindistan'ın diğer işçilerine haklarını nasıl elde edeceğini gösterdiler.

Hong Kong İnşaat İşçilerinin Grevi İkinci Haftasında

Çoğunluğu kaynakçılık ve demir işleri alanlarında olan ve değişik şantiyelerde çalışan binden fazla inşaat işçisi Hong Kong'da ücretlerinin artırılması için grevini sürdürüyor.

1994 yılında Çin'in diğer bölgelerinden getirilen inşaat işçileri ile işçilerin ücretlerini düşüren inşaat firmaları, aradan 13 yıl geçmesine karşın işçilerin ücretlerini 1994 yılının altında tutmaya devam ediyorlar. Sendika liderliği ile anlaşılan işverenler, işçilere greve son vermesi çağrısı yaptığı halde işçiler 1994 ücretinde ısrarlı duruyorlar. Hong Kong'daki hayat pahalılığı, nedeni ile günde 77 ABD Doları ile geçim sağlayamayan işçiler, 1994'teki günlük ücretlerinin 112 ABD Doları olmasını talep ediyorlar.

İşçilerin bu karalı duruşları karşısında İnşaat İşçileri Sendikası liderleri ile İnşaat Müteahhitteri Birliği ortak ağızla konuşmaya başladı. Her iki kurum da grevin sona erdirilmemesi karşısında "keskin önlemler" in alınacağını ilan ettiler. Bunun ardından da Hong Kong polisini harekete geçirerek işçilerin şehir merkezinde gösteri yapmalarını engellemeye çalıştılar.

Kore Otomobil İşçilerinin Grevi Devam Ediyor

Güney Kore Kia otomobil fabrikalarında çalışan on binlerce işçi daha iyi ücret için greve gittiler.

9 gün süren grevin sonunda sendika liderleri ve firma yöneticileri anlaşmaya vardıkları halde işçiler firmanın bu teklifini reddettiler ve tekrar greve gittiler. Firmanın bu teklifinin geçmiş tekliflerden farklı olmadığını dile getiren işçiler, işverenin ücret artışı yerine ikramiye artışı ile işçilerin ücretlerini sınırlamaya çalıştığını açıkladılar.

Ücretleri düşük tutan firma, ikramiye sistemi ile hem işçilerin emekliliklerine sınırlama getirmeyi hedefliyor, hem de işçilerin üretkenliğini artırarak sömürsünü artırmak istiyor.

Diğer yandan Güney Kore'de part-time iş yasasının devreye girmesi ile E. Land mağazalar zincirinin, sendikalı 200 işçiyi işten durdurarak onların yerine 700 sendikasız part-time işçi işe alması, bu mağazalarda çalışan full-time işçilerin tümünün greve gitmesine yol açtı. Grev sırasında polisle çatışan işçiler, 200 arkadaşının işe geri alınmasını talep ettiler.

Ancak Kore Çalışma Bakanlığı işvereni destekleyerek yeni yasa sayesinde işverenin çalışanları işten durdurmaya hakkı olduğunu ilan ederek hükümet olarak firmaya arka çıktı. Gazetemizin hazırlandığı sırada E. Land işçilerinin grevi devam ediyordu.

RABOÇAYA GAZETA'YA MAKALELER [80]

V.İ. Lenin'in Parti örgütlenmesi üzerine özellikle 1897-1901 arasında yazılan yazılarından üç tanesini yine Lenin tarafından Yazı Kuruluna yollanan mektupla birlikte sizlere iki bölümde sunuyoruz. İlk bölümde bahsi geçen mektup ve ilk makale olan "Programımız" yazılarını bulacaksınız. Bir sonraki sayımızda ise "ŞU ANDAKİ GÖREVİMİZ" ve "ACİL BİR SORUN" isimli makaleleri yayınlayacağız.

V.İ. LENİN

1899'un ikinci yarısında yazıldı. İlk defa 1925'te, Lenin Derlemesi III'te yayınlandı.

Bilinmeyen biri tarafından kopya edilen elyazmalarına uygun olarak yayınlandı.

V.İ. LENİN, TOPLU ESERLER, CİLT 4 (1898-Nisan 1901), s.205-221,

Lawrence & Wishart London, İngilizce Baskı, Progress Publishers, Moscow, Dördüncü Baskı 1977.

Türkçe tercümesi KSG Londra Bürosu tarafından yapıldı.

ŞU ANDAKİ GÖREVİMİZ

Rusya işçi-sınıfı hareketi, bugün, bir geçiş dönemi yaşamaktadır. Batı bölgesi, St. Petersburg, Moskova, Kiev ve diğer şehirlerin Sosyal-Demokratik işçi örgütlerinin gerçekleştirdiği mükemmel başlangıç, Rusya Sosyal-Demokratik İşçi Partisinin kuruluşu (ilkbahar 1898) ile tamamlandı. Rusya Sosyal-Demokrasisi bu bütün gücünü bu büyük ileri adıma harcamakla, şimdilik bitkin görünüyor ve tekrar geriye giderek, eski ayrı ayrı tecrit olmuş yerel örgütler şeklinde çalışmaya başladı. Parti, varlığını ortadan kaldırmadı; o, sadece kuvvet kazanmak ve tüm Rusya Sosyal-Demokratlarını sağlam temelde birleştirmek için kendi içine çekildi. Bu birliği gerçekleştirmek, uygun bir düzen geliştirmek ve dar yerel soyutlanmayı tam olarak ortadan kaldırmak -işte Rusya Sosyal-Demokratlarının şu andaki ve en acil görevi budur.

Hepimiz, görevimizin proleter sınıf mücadelesini örgütlemek olduğu üzerinde anlaştık. Fakat, bu sınıf mücadelesi nedir? Belirli bir fabrikadaki ya da bir sanayi dalındaki işçilerin işveren veya işverenlere karşı verdiği mücadele sınıf mücadelesi midir? Hayır, bu sadece onun zayıf bir embriyosudur. İşçilerin mücadelesi, yalnızca tüm ülkedeki işçi sınıfının en önde gelen temsilcileri bir bütün olarak işçi sınıfı bilincine ulaştıkları zaman ve mücadelelerini teker teker işverenlere değil de, kapitalerin bütün sınıfına ve onu destekleyen hükümete karşı yönelttikleri zaman, bu mücadele sınıf mücadelesi olur. Ne zaman ki birey olarak işçi, kendisinin, bütün işçi sınıfının bir üyesi olduğunu farkederek, ne zaman ki o, teker teker işverenlere ve hükümet görevlilerine karşı verdiği küçük günlük mücadelenin bir bütün olarak, burjuvaziye ve bütün hükümete karşı verdiği bir mücadele olduğunu farkederek, yalnızca o zaman onun mücadelesi sınıf mücadelesi olur.

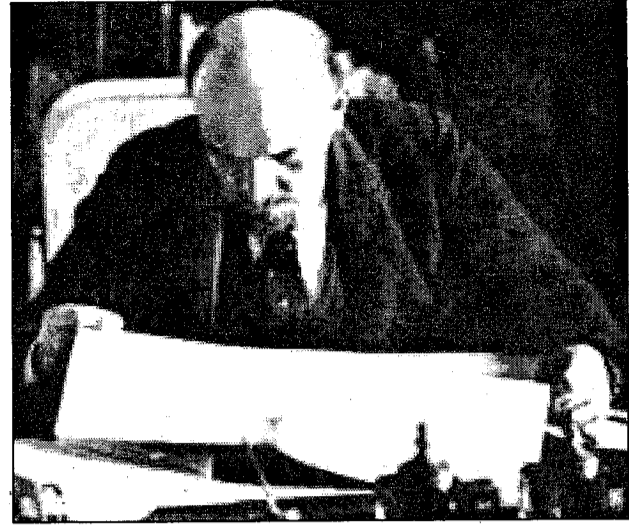
"Her sınıf mücadelesi siyasi bir mücadeledir"[90]. Marx'ın bu ünlü sözleri, işçilerin işverenlere karşı verdiği her mücadelenin her zaman siyasi mücadele olduğu şeklinde anlaşılmalıdır. İşçilerin kapitalistlere karşı mücadelesi, sınıf mücadelesi olduğu ölçüde kaçınılmaz olarak siyasi mücadele olur şeklinde anlaşılmalıdır. İşçileri örgütleyerek onlar arasında propaganda ve ajitasyon yapmak, onları, ezenlere karşı yürüttükleri kendiliğindenci mücadelelerini bir bütün olarak sınıf mücadelesine, belirli siyasi ve sosyalist idealleri olan belirli bir parti mücadelesine dönüştürmek, Sosyal-Demokratların görevidir. Böyle bir şeye sadece yerel bir çalışma ile ulaşılamaz.

Ülkemizdeki yerel Sosyal-Demokratik eylem, oldukça yüksek bir düzeye ulaştı. Sosyal-Demokratik fikirlerin tohumları tüm Rusya çapında yayılmaktadır; işçi bildirileri -Sosyal-Demokratların ilk yazın tipi St. Petersburg'tan Kransnoyarsk'a, Kafkas'tan Urallar'a kadar bilinmektedir. Şu anda eksik olan, bütün bu yerel çalışmanın tek bir parti çalışması içinde birleştirilmesidir. En büyük eksikliğimiz -ki bu eksikliği gidermek için bütün enerjimizi harcamalıyız yerel

çalışmanın dar "amatör" karakteridir. Bu amatörce karakter yüzünden, Rusya'daki işçi sınıfı hareketinin birçok biçimleri yerel olaylar olarak kalmakta ve tüm Rusya Sosyal-Demokrasisi için örnek olma önemi ile bütün Rusya işçi sınıfı hareketinin bir aşaması olarak önemini büyük ölçüde yitir-mektedir. Bu amatörlük yüzünden tüm Rusya'daki işçi sınıfının çıkarlarının bilinçliliği işçiler içerisinde yetersiz aşılanmakta; onlar, kendi mücadelelerini Rusya sosyalizmi ve Rusya demokrasisi fikri ile yeterince birleştirememektedirler. Bu amatörlük yüzünden, yoldaşların teorik ve pratik sorunlar üzerindeki görüşleri merkezi gazetede açıkça tartışılmamakta, bu görüşler Parti için ortak programın uzun uzadıya özenle hazırlanıp tamamlanmasına ve ortak taktiklerin tasarlanmasına hizmet etmemekte, bu görüşler ya dar çalışma gruplarında kaybolmakta ya da yerel ve belirli durumların aşırı bir şekilde abartılmasına yolaçmaktadır. Amatörlüğümüz yetti artık! Biz ortak eyleme geçmek için, ortak parti programının özenle hazırlanıp tamamlanması için, partimizin taktikleri ve örgütlenmesi üzerinde ortak tartışmak için yeterli olgunluğa eriştik.

Rusya Sosyal-Demokrasisi eski devrimci ve sosyalist teorileri eleştirmede çok şey yaptı; kendisini sadece eleştirilerle ve teorileşme ile sınırlamadı; o, programın havada asılı durmadığını fakat halkın, yani fabrika proletaryasının çok geniş kendiliğindenci hareketlerini karşıladığını gösterdi. O, şimdi aşağıdaki çok zor fakat çok önemli adımı atmalıdır -şartlarımız uygun olarak hareketin örgütlenmesini özenle hazırlayıp tamamlamak. Sosyal-Demokrasi işçi sınıfı hareketine basitçe hizmet olarak sınırlandırılmamıştır: O, *Komünist Manifesto*'nun temel görüşünü tekrarlayan Karl Kautsky'nin deyişi ile "sosyalizm ve işçi-sınıfı hareketinin bileşimini" temsil eder. Kendiliğindenci işçi-sınıfı hareketine kesin görüşler getirmek, bu hareketi, çağdaş bilim seviyesine erişmesi için, sosyalist inançlarla birleştirmek, bunu sosyalizmi başarmak için demokrasi uğruna verilen düzenli siyasi mücadelelerle birleştirmek Sosyal-Demokrasinin görevidir -tek kelimeyle, bu kendiliğindenci hareketi yıkılamayan tek bir devrimci parti eylemi ile kaynaştırmak. Batı Avrupa'daki sosyalizm ve demokrasi tarihi, Rusya devrimci hareketi tarihi, işçi-sınıfı hareketimizin tecrübesi -işte, Partimiz için anlamlı örgütlenme ve anlamlı taktikleri özenle hazırlama ve tamamlamada özümleyeceğimiz materyal budur. Bu materyalin "analizi", hiç bir yerde bulunacak hazır modeller olmadığından, bağımsız olarak yapılmalıdır. Bir yandan, Rusya işçi-sınıfı hareketi Batı Avrupa'dakinden tamamen değişik şartlarda varolmaktadır. Bunun üzerinde herhangi bir yanlışlık çok tehlikelidir. Diğer yandan, Rusya Sosyal-Demokrasisi Rusya'daki geçmiş devrimci partilerden belirli ölçüde farklıdır, -bu yüzden eski Rusya uzmanlarının gizli örgütlenme ve devrimci tekniğini öğrenme gerekliliği (bu gerekliliği çekinmeden kabul ediyoruz), hiç bir şekilde, onları eleştirel olarak değerlendirme ve kendi örgütlenmemizi bağımsız olarak özenle hazırlayıp tamamlama görevimizi hafifletmez.

Böyle bir görevin sunulmasında, özellikle üzerinde ısrar edilmesi gereken iki esas sorun öne çıkar: 1) Yerel Sosyal-Demokratik eylemin tam serbestliği için ihtiyaç ile tek bir -ve, neticede, merkezi partinin kurulması için ihtiyaç nasıl birleştirilebilir? Sosyal-Demokrasi gücünü, çeşitli sanayi merkezlerinde değişik zamanlarda değişik biçimlerde kendini gösteren kendiliğindenci işçi-sınıfı hareketinden almaktadır; yerel Sosyal-Demokratik örgütlerin eylemleri tüm Parti eyleminin temelini oluşturmaktadır. Eğer bunlar soyutlanmış "amatör"lerin eylemleri ise, kesin konuşulursa, bu proletaryanın sınıf mücadelesinin örgütlülüğü ve

önderliği olmayacağından Sosyal-Demokratik Eylemler olarak adlandırılmaz. 2) Sosyal-Demokrasinin siyasi özgürlük için mücadeleyi başlıca amaç edinen devrimci bir parti haline gelmesi çabaları ile Sosyal-Demokrasinin siyasi komplolar örgütlemeyi kararlılıkla reddedişi ile, onun, "işçileri barikatlara çağırmasını" kesinlikle reddedişi (P.B. Axelrod tarafından doğru olarak konduğu gibi) ile, veya, genel olarak, hükümete saldırı için birgrup devrimci tarafından düşünülen şu veya bu "plan"ı işçilere empoze etme çabası ile nasıl birleştirilebilir?

Rusya Sosyal-Demokrasisinin, bu sorunlara teorik çözümler getirdiğine inanmaya her hakkı vardır; bunun üstünde tartışmak, "Programımız" makalesinde söylenenleri tekrarlamak demektir. Şimdi, bu sorunlara pratik çözüm getirmek gerekir. Böyle bir çözüm, tek bir kişi veya tek birgrup tarafından hazırlanamaz; bu sadece bir bütün olarak Sosyal-Demokrasinin örgütlü eylemi tarafından sağlanabilir. Şu andaki en acil görevimizin bu sorunların çözülmesi için uğraşmak o'duğuna inanıyoruz, bunun için şu andaki amacımız düzenli olarak çıkan ve yerel gruplarla sıkı bağları olan Parti organının temelini atmaktır. Sosyal-Demokratların tüm eylemlerinin, bütün gelecek dönem için, bu yönde olması gerektiğine inanıyoruz. Yerel çalışmalar, böyle bir organ olmadan dar "amatörce" kalacaktır. Partinin oluşturulması -eğer o Partinin doğru temsilciliği belirli bir gazete içinde örgütlü değilse -büyük ölçüde yalnızca lafta kalır. Merkez Organ tarafından birleştirilemeyen bir ekonomik mücadele tüm Rusya proletaryasının sınıf mücadelesi olamaz. Eğer Parti, bir bütün olarak, siyasal sorunlar üzerinde açıklamalar yapmazsa ve mücadelenin değişik biçimlerine yön vermezse, siyasi mücadele yürütmesi olanaksızdır. Devrimci güçlerin örgütlenmesi, disipline sokulması ve devrimci tekniğin geliştirilmesi, bir merkez organda tartışılmadan, işlerin yürütmesi için bazı şekil ve kuralların kollektif bir şekilde özenle hazırlanıp tamamlanmadan -merkez organ aracılığı ile-, Parti üyelerinin bütün Partiyeye olan sorumluluğunu oluşturmadan başarmak olanaksızdır.

Tüm Parti güçlerini -tüm yazın güçlerini, tüm örgütsel yetenekleri, tüm materyal kaynaklarını vs. bütün Partinin organının kuruluşu ve doğru yürütülmesi için yoğunlaştırma gerekliliğinden söz ederken, bir an bile diğer çeşit eylemleri -örneğin, yerel ajitasyon, gösteri, boykot, casusların cezalandırılması, burjuvazinin tek tek temsilcilerine ve hükümete karşı acımasız kampanyalar düzenlemek, protesto grevleri düzenlemek, vs., arka plana itmeyi düşünmüyoruz. Tam tersine, bu tür eylemlerin Parti eylemlerinin temelini oluşturduğuna ikna olduk, ancak, bunların tüm Partinin bir organını da birleştirilmesi olmaksızın, bu tür devrimci müdahaleler öneminin onda dokuzunu yitirirler; Parti tecrübesinin, Partinin devamlılığının ve geleneklerinin yaratılmasına yön veremezler. Parti organı böyle eylemlerle rekabet etmek bir yana, onların değişik şekillerde uygulanmasında, birleştirilmesinde ve sistemleştirilmesinde büyük etken olacaktır.

Düzenli çıkan ve düzenli dağıtılan organın kurulması için tüm güçlerin yoğunlaştırılması gerekliliği, diğer Avrupa ülkelerinin Sosyal-Demokrasisine kıyasla Rusya Sosyal-Demokrasisinin özel durumundan dolayı ortaya çıkmıştır. Almanya, Fransa vs. işçileri hareketi örgütlemek için gazeteden ayrı çok sayıda daha değişik olanaklara sahiptir -parlamento çalışması, seçim ajitasyonu, kamusal

1 Eylül'e Girerken

1 Eylül Dünya Barış Günü, ülkemizde halen ateşkes koşulları altında "kutlanıyor".

1 Eylül Dünya Barış Günü, tüm dünyada emperyalist savaşların, katliamların, sömürü ve zulümün durmak bilmez azgınlığı altında "kutlanıyor".

Ülkemiz, her iki yönetimin de "barışçı ve çözümcü" olduğu bir siyasi arenada, bir türlü çözüme, barışa ve birleşik Kıbrıs'a ulaşamamanın çelişkisi ve bir kez daha yeni görüşme süreçleri ile halkı yeniden aldatma çabaları içerisinde 1 Eylül'ü kutluyor.

Salt görünüşe ve söylemlere bakarak, her iki yönetimin de "barışçı ve çözümcü" olduğu ve buna rağmen barış ve çözüme ulaşamamanın bir çelişki olduğu düşünülebilir.

Peki durum gerçekten de öyle midir?

Yarım asra yaklaşan Kıbrıs sorunu süreci göstermiştir ki, burjuva ve emperyalist güdümlü toplum liderlerinin, yine emperyalist dikte edicilerin huzurunda yaptıkları görüşmeler ile çözümlenememektedir.

Kıbrıs sorununu çözmek için savaş da dahil birçok yöntem denenmesine rağmen bu mesele, halen adil, halkın lehine, emperyalistler ve yerli burjuvaların aleyhine çözümlenememiştir.

Yapılan onlarca girişim, binlerce toplantı, uluslar arası görüşmeler, ultimatolar, gerginleşen ve kopan müzakereler, yeniden yakınlaşma adı altında aba altından sopa göstermelerle yarım asrımızı tükettiler.

Hala daha Kıbrıs'ta çıkarı olan emperyalistler ve onların maşalarının bir türlü dizginlenemeyen kâr ve çıkar hırslarının eşitlenebileceğini, bunlar üzerinde uzlaşmaya varılabileceğini düşünenler varsa, yanlış bir yoldadırlar.

5 Eylül'de kuzeyin "cumhurbaşkanı" Talat ile, güneyin "cumhurbaşkanı" Papadopoulos görüşecekler.

Medya organları ve politikacılar bu görüşmelere önemli yer veriyorlar ve halkımıza sahte umutlar pompalıyorlar.

Bu görüşmelerden de hiçbir sonuç çıkmayacağı açıktır.

Bu görüşmeler de halkı oyalama, emperyalist güçlerin müzakereciler aracılığıyla kozlarını tekrar masaya yatırma, yerli burjuvaların "pastadan kim daha fazla pay kapacak" kavgasında yeni bir müsabakaya girme girişimi olacaktır.

Tıpkı bundan öncekiler gibi...

Partimiz, işçi sınıfımız başta olmak üzere emekçi kesimlere umutsuzluk ve karamsarlığı empoze etmemektedir.

Partimiz, bu sürecin de halkı oyalama, boş vaatlerle koltuklarını bir süreliğine dahi olsa koruma çabası olduğunu, emperyalist güçler ve yerli işbirlikçilerinin bu süreçte de birbirlerine "el-ense" çekip, güç dengelerini ve politikalarını tartacağını açıklamaktadır.

Partimiz, emperyalist güçlerin çıkarlarını uzlaştırmanın büyük bir empoze olmadığı taktirde-şu anki süreçte imkansız olduğunu, Kıbrıs sorununun artık çok bilinmeyenli bir denklem olarak mevcut dünya sistemi içinde çözülemeyeceğini iddia etmektedir.

Partimiz, gözü kâr ve sömürüden, hep daha fazladan başka bir şey görmeyen asalak burjuvaların müzakere değil pazarlık, barış görüşmesi değil güç kontrolü, çözüm siyaseti değil bilakis sorunu iyice kangrene dönüştürme çabasında olduğunu ve 5 Eylül sürecini bu şekilde değerlendirmek gerektiğini ortaya koymaktadır.

Bu minvalde Kıbrıs Sosyalist Partisi, 1 Eylül Dünya Barış Günü'nün 5 Eylül görüşmeleri öncesinde burjuva liderler ve emperyalist barbarlara halkın etkili bir yanıt vermesinde önemli bir araç olduğunun altını çizer.

Kıbrıs Sosyalist Partisi, savaş yapımcıların barışa, çözümsüzlükler içinde boğulanların çözüme,

insanlık düşmanlarının insan haklarına zerre katkısı olmayacağını bilince çıkartılması gerektiğini önemle belirtir ve 1 Eylül Dünya Barış Günü'nün, barışın anti-emperyalist kavga ile geleceği ve ülkemizde emeğiyle geçinen tüm kesimlerin bu kavgada yerlerini alması gerektiği gerçeğini işaret eder.

Kıbrıs Sosyalist Partisi, her gün katliam, savaş, ölümler ve yıkım haberleriyle çalkalanan, dahası ülkemizde de bunların yaşanmayacağını garantisinin olmadığı bir dünya düzeninde, 1 Eylül'lerin barışa uzanmak için emperyalistler ve yerli işbirlikçilerine karşı dışarı bir mücadele platformu olması gerektiğini belirtir.

Umutlarımızı daha fazla çalamazlar!

1 Eylül'lerin hakkıyla kutlanabilmesi için, tüm emekçiler KSP'nin Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti siyasetinde birleşerek emperyalizmi adamızdan kovarak ulusların kardeşliğini sağlamalıdır!

5 Eylül görüşmeleri, emperyalist bir tertipten öte değildir, halkımızın bilincini ve umutlarını sömürmek ve emperyalistlerin güç dengelerini masaya bir kez daha yatırmaları ile eş anlamlıdır.

Kahrolsun savaş yapımcılar! Savaşla beslenenlerden barış gelmez!

Barışı kendi ellerimizle, anti-emperyalist mücadeleyle getireceğiz!

Yaşasın Anti-emperyalist, bağımsız, birleşik Kıbrıs!

Gençlik Örgütlerinden Ortak 1 Eylül Eylemi

Kıbrıs Sosyalist Partisi Gençlik Birimi bazı gençlik örgütleri ile yürüttüğü çalışmalar sonucunda 1 Eylül Dünya Barış Günü'nünde bu örgütlerle ortak bir eylem düzenleme kararı almıştır. Eylemin içeriği 1 Eylül Cumartesi akşamı saat 19:00'da Başbakanlık kavşağından başlayacak ve Dereboyu yolunda devam edecek olan bir yürüyüş olarak belirlenmiştir. Eyleme destek veren örgütler şunlar: Kıbrıs Sosyalist Partisi Gençlik Birimi, E.K.İ.M. Kültür Merkezi, Birleşik Kıbrıs Partisi Gençlik Kolları, Toplumcu Demokrasi Partisi Gençlik Örgütü, Yeni Kıbrıs Partisi Gençlik, Baraka Kültür Merkezi, Kıbrıslı Gençlik Platformu, İki Toplumlu Halk Dansları Ekibi(Dance for Peace) ve Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası.

Eylem ile ilgili olarak yapılan toplantılarda ayrıca ortak bir metin oluşturulması için çalışmalar yapılmış fakat hazırlanan metine Kıbrıs Sosyalist Partisi Gençlik Birimi'nin çekince koyması ve E.K.İ.M. Kültür Merkezi'nin imzasını geri çekmesi nedeniyle metin KSP GB ve E.K.İ.M. Kültür Merkezi dışındaki örgütler tarafından imzalanmıştır. KSP GB tarafından gençlik örgütlerine hazırlanan metnin konusunda yollanan açıklamayı, KSP GB'nin duruşunun anlaşılabilmesi için altta yayınlıyoruz. Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada konuyla ilgili örgütler arasındaki tartışmalar devam etmekteydi.

KSP GB temsilcisi Yusuf Alkım tarafından diğer örgüt temsilcilerine yollanan açıklama:

Arkadaşlar 1 Eylül'de yapmayı planladığımız ortak eylemde sunulacak ortak metnin geç

hazırlanması ve yeterli tartışılmaması nedeniyle KSP olarak bizler gerekli bazı noktaları geç de olsa tartışma ihtiyacı hissediyoruz. Öncelikle KSP olarak görüşümüz ortaklaşıldığı oranda ortak bir metne imza atmanın doğru olabileceği, fakat ortaklaşmadığı durumlarda bunda ısrarcı olmanın eylem birliğine zarar vereceği şeklindedir. Ayrıca bu birliklerde bu tip metinlerin örgütler olarak amatör çalışmamız nedeniyle hep son dakikaya kalması da aşılması gereken bir eksikliklerdir. Çünkü bu durum örgütlerin kendi içlerindeki değerlendirme yapma sürecini ve toplanıldığında sonuç alıcı kararlar verilmesini engellemektedir.

Bu bağlamda KSP yetkili organları hazırlanan ve Pazartesi akşamki toplantıda sunulan ortak metni inceleyerek aşağıdaki konularda metne imza koyan örgütlerin dikkatini çekme gereği görmüştür.

Hazırlanan bildiri "barış"ın kalıcı kılınması için kapitalizm-emperyalizm ve sömürü sistemine son verilmesi gerektiği vurgulanmamaktadır.

Bu nedenle bu bildiri gerçek barışın kapitalizm-emperyalizmi yıkarak geleceğine vurgu yapılması gerekmektedir. Ulusların kardeşliğinin ancak emperyalizm yıkılarak ve yerine halkların gönüllü birliği demek olan halk meclisleri kurma temelinde sağlandığı ve sağlanabileceğine vurgu yapılmalıdır.

İkinci olarak, faşizmin II. Dünya Savaşındaki saldırısının Stalin önderliğinde Sosyalist SSCB

sayesinde geri püskürtüldüğü ve 20 milyonunu Sovyet vatandaşının oluşturduğu 50 milyon insanın hayatına mal olduğu açıkça belirtilmelidir. Dolayısı ile bu savaş SSCB ve dünya proletaryası açısından paylaşım savaşı değildir. Büyük Yurtsever Savaş'tır. Bu savaşı kışkırtanların İngiliz emperyalizminin başını çektiği emperyalistler olduğu açıkça belirtilmelidir. Onlar Nazileri SSCB'ye saldırmak için kışkırttılar. Ama emperyalistler arasındaki çıkar çatışması bu savaşın emperyalistler arası bir savaş olmasına yol açmıştır.

KSP olarak bu çerçevede metinde gerekli değişikliklerin ve eklemelerin yapılmasını talep ediyoruz. Bu değişiklikler yapılmadan KSP olarak bu metne imza atmamız mümkün değildir. 1 Eylül eyleminde metne imza atmasak da KSP olarak orada olacağız. Fakat ortaklaşmayan bir noktada ortak metne imza atmanın özelde kendi siyasi duruşumuzu reddetmek genelde ise eylem birlikteliğini baltalamak olacağına inanarak tüm diğer örgütlerin bu konuda hassas davranması gerektiğine inanmaktayız.

KSP olarak önerimiz bizim ortaya koyduğumuz çekinceler diğer örgütler tarafından kabul edilmezse eylem birlikteliğinin devam ettirilmesi ve ortak bir eylem çağrısı yapılarak, ortak bir metinde anlaşamadığımız koşullarda eylemde ortak bir metnin okunmamasıdır.

Kıbrıs Sosyalist Partisi(a)

Yusuf Alkım